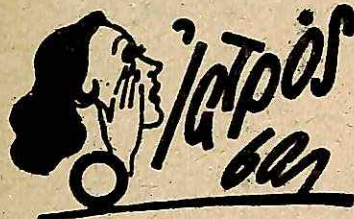

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 171
ΔΡΧ.10

ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τό σπουνί

Πολλές αναγκασιότητες, μ' έρω τουν σπέρμα... Τό σπουνί... Πόλλες αναγκασιότητες, μ' έρω τουν σπέρμα... Τό σπουνί...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ροζελίν Α. Ζ. — Νά πλύνετε... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Ροζελίν Α. Ζ. — Νά πλύνετε...

Μόλις χλιαρό νερό, ως και πρό της πούδας... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Μόλις χλιαρό νερό, ως και πρό της πούδας...

Δρέχετε με μια θούρπα καΐτη... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Δρέχετε με μια θούρπα καΐτη... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ...

Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Νά μη σάς τὰ πολυλογά... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ...

Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ... Νά μη σάς τὰ πολυλογά... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ...

Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της: — Μονάχα η καλωσύνη... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Νά μη σάς τὰ πολυλογά...

Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Νά μη σάς τὰ πολυλογά...

Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Νά μη σάς τὰ πολυλογά...

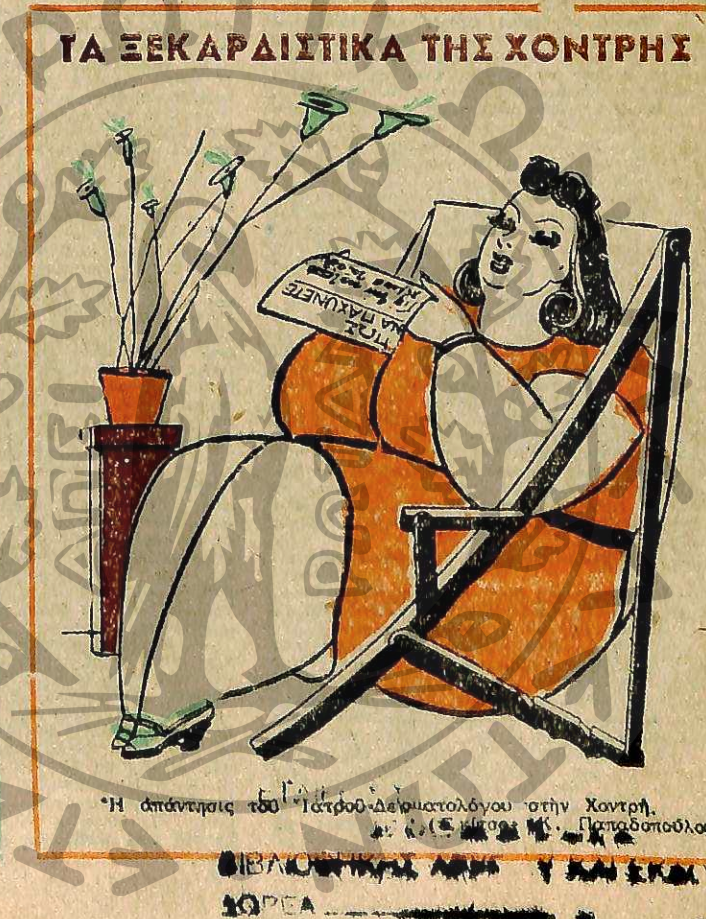
Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Αισιόδοξον. — Όσον αφορά την περιποίηση...

Νά μη σάς τὰ πολυλογά... Είπε η γιαγιά στα εγγόνια της... Νά μη σάς τὰ πολυλογά...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

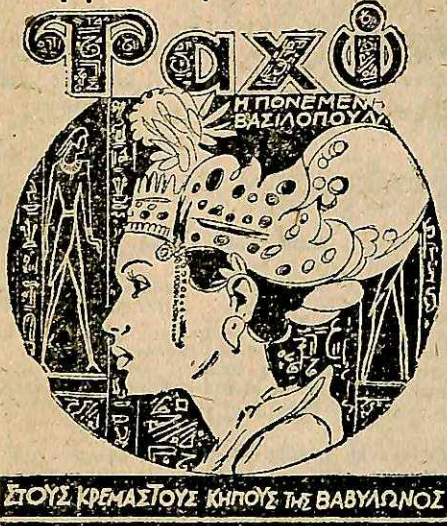
Σεπτέμβριος

Σεπτέμβριος! Άγάλλονται του Διονύσου οι φίλοι... Σεπτέμβριος! Άγάλλονται του Διονύσου οι φίλοι... Σεπτέμβριος! Άγάλλονται του Διονύσου οι φίλοι...

Γκέοργκ "Εβερς

Κατά διασκήψη
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

15ον

— "Οχι, όχι, αποκρίθηκε γρήγορα ο βασιλιάς των Λυών.
— Η Ταχώς άνασαι βαθεία. Στην άγνη σκέψη της δεν περνούσε κανένα άλλο κοινό πράσινο. μα. Γύρω της δεν έβλεπε κανένα προμήνιο. μα. μπροστά. Το μόνο μαύρο σύννεφο έρριχόταν στη μακρινή Αιγύπτου. Έκει υπέφερε η άγαστημένη άσφαλτος. Από εκεί μπορούσαν να της έρθει λύπη. Πιο ήσυχη τώρα, ρώτησε:
— Αφού είνε καλά η Νήπιος, τί άλλο τόσο φοβερό μπορεί να συμβεί;
— Τόν άγαστες τον Καμθύση; ρώτησε ξαφνικά ο Κρόισος, η μόνο ελπίδα ευχαιρισμένη να γίνης γυναίκα ενός τόσο λοχούρου ήμερο νος.
— Η Ταχώς έκοκκίνισε βαθεία και αποκρίθηκε γρήγορα.
— Το ξέρεις ότι τον άγαστώ, έσύ που διαβάσεις τις καρδιές. Τον φοβάσαι λίγο και τον άγαστώ με όλη μου την ψυχή. Τόν άγαστώ περισσότερο και από τους γονείς μου και από την πολυάσπλητη μου Νήπιη. Ακόμα. Μά γιατί με κιντάς έτσι άβυσσος; Κροίσε; Ο Καμθύσης; Έπαθε τίποτε ο Καμθύσης;
— Η φωνή της έρωτευμένης βασιλοπούλας άκούστηκε γεμάτη άγωνία.

— Κουτό πλάσμα! Έκαμε με όκτο ο Κρόισος. Δεν έβλεπε πού άν πάιναι τίποτε ο Καμθύσης. Θα είχε βάλει όλη η Βαβυλωνία πριν προφύσασιν να φάσασιν ένώ στα διαμερίσματα σου, να στο άναγκάσω; Δυστυχισμένο, άγνώ κορίτσι! Μη δασανίζης τη σκέψη σου με την ιδέα πως ύποφέρει κανένας από τους προσφύγες σου. Και αν με έλεψης άβυσσος για κανέναν άλλον, παρά για σένα μόνο θα έβριαι αυτή τη στιγμή.

— Σά να με φοβίζης, καλέ μου πατέρα. Ταχώς, έσαι γενναία, έλεπε ο Κρόισος με ελαφινή άπόφαση, πρέπει να φανής ψυχραιμία. Πολύ ψυχραιμία. Να ξέρης, έσύ ένώ θα έλθερο καθήκον. Έχω να σου άναγκάσω και ότι σήμερα χάνεις και τους γονείς σου, και την άσφαλη σου, και τόν μητρώο σου.
— Τόν έκινταζε η κοπέλα μ' ένα ύφος που ίσταν σαν να τούλεγε ότι φοβάται μόνον την πρέλαση. Όταν όμως ο Κρόισος της διηγήθηκε όλα, πως δεν είνε κορη του Άμμοι, πως έγινε η πολυμήρης άσπλη, και πως ο Καμθύσης είχε δώσει τη σκληρή διαταγή να φύγη το ίδιο κιόλας έρσος, έμεινε η Ταχώς κώποση ώρα σαν κεραυνόχτυπημένη. Μία νεκρική χλωμάδα απλώθηκε στο πρόσωπό της που είχε άδυνατίσει από τών τελευταίων ήμερών τις άγωνίας. Πήγε κάτω να πη. Αλλά τα χείλη της άναδύθηκαν μοναχά θάλα. Και μετά πολλά ώρα, δυο δάκρυα έκλυσαν θοραξιά κατά μάγουλά της.

— Ο Κρόισος, με δάκρυα στα μάτια, της έλεγε:
— Θάρρος, κορη μου! Οι θεοί δοκιμάζουν, αλλά στο τέλος αμείνουν την καλότητα και τη γενναίότητα. Δες θά σ' έγκαταλείψουν.
— Έκούνησε η Ταχώς άλμυρήν το κεφάλι, και σηκώθηκε άργά, χωρίς να πη πάλι ούτε μία λέξη. Ο πόνος την είχε θοάψει. Άργά, με χέρια παγωμένα άρχισε να θάλαξ τα νυφικά της στολίδια. Την έκινταζε ο Κρόισος με δάκρυα στα μάτια και αυτός. Άεαφνα της έλεγε:
— Στάσου, Ταχώς! Μη θάλαξ τα νυφικά σου τα στολίδια. Έχω μίαν έμπνευσι... Άν δεν πετύχωμε, δεν θα χάσωμε τίποτε. Πιο με γαλήνη τιμωρία δεν μπορεί να σου επιβλήθ ο βασιλιάς από το χι σε νιώθω... Λοιπόν, θέ

λεις να ριφικονδυλεύωμε κάτι;
— Η φωνή της Ταχώς άκούστηκε, πρώτη φορά, κοφεία:
— Τι έχω πιά να φοβηθώ, και τί να έλπιώ; Για μένα καλύτερα θα ήταν να πέθαινα από το δηλητήριο...
— Κράτα το θάρρος σου! έλεε ζωγρά ο βασιλιάς των Λυών. Άκούσε τί σχέδιο μου έπέρασε από το νού... Νά πές γ' άποχαιρετήσης τόν Καμθύση...
— Νά πάω; έρώναξε η Ταχώς. Μιλές σο θάρρα, πατέρα; Δεν τόν ξέρεις τόν Καμθύση; Πώς θά τολμήσω;
— Θά τολμήσης, κορη μου, με το θάρρος που πρέπει να σου δώση η έλπίνασιν ότι έσύ είσαι άθάνα, ότι τόν άγαστες και ότι έσύ δεν φέρεις την εθύνη για όλα έγιναν.
— Δεν θά μου θαστάξη η καρδιά, έλεε βελιά η κοπέλα.

— Ταχώς, Σκέψου και κάτι άλλο. Πώς άν παλέψης τώρα, δεν θά παλάψης μονάχα για τόν έαυτό σου, αλλά και για τη σωτηρία της πατρίδας σου. Πήγαίνε να έρβης τόν Καμθύση. Όταν άνοίξης το δωμάτιό του, να ξεχάσης πως είσαι άρραβωνιαστική του, η σε μνή και δειλή κοπέλλισσα, που παρακαλεί για την άγάπη της και να θυμήθης πως από σε να κρέμεται αυτή τη στιγμή η σωτηρία της Αιγύπτου και η ειρήνη της Περιοί. Δεν έέρω άν με νιώθης καλά;
— Σε νιώθω, άγαπητέ μου πατέρα, έκοκκίνισα η Ταχώς σιγά. Και θά πάω γ' άποχαιρητήσω τόν Καμθύση...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

— Ο Καμθύσης δεν έτόλμασε να διατάξη να μη δεχθούν την άρραβωνιαστική του, όταν του άπηγγέλσαν πως ζητεί να τόν ίση. Αυτό το διάβημα της Ταχώς ήταν πρωτακνωστό, ήταν τολμηρό. Και όμας δεν έτόλμασε να τη άρνηθή αυτή τη χαρά. Η Ταχώς μπήκε στην αίθουσα, με κορματισμένη στήνη, με μάτια καθεσμένα, με μογούλα γλώσσα, τυμμένη ακόμα τα νυφικά της στολίδια. Μόλις την είδε ο Καμθύσης, βιάστηκε όλοως τους άλλους να φύγουν από μόνον μία σκιά της Ταχώς έμεινε μέσα. Προσκύνησε η βασιλοπούλα βαθεία, και η φωνή της άκούστηκε σιγαλή και μαλακά σαν χείλι.
— Μη μου κρατές, κακία. Καμθύση, άν ήλθα να σε άποχαιρηθώ. Δεν ήθελα μονάχα γι' αυτό. Ήθελα έμεινα να πω ότι είμαι άπαρηγόρητη που δεν είμαι κορη του Άμμοι.
— Ο πόνος άπαικάσθηκε στη φωνή της και έμως οι κινήσεις της ήταν μετρημένες, τα μάτια της στεγνά. Ο Καμθύσης την έκινταζε άσπλη ρά στην άρχη. Έπειτα όλο και πιο μαλακά. Άποκρίθηκε στενωχωρήμενος.
— Δεν σου κρατώ καμμία κακία, Ταχώς... Οι θεοί σου φέρνουν σκληρά...
— Και οι άνθρωποι συμπληρώνουν το έργο τών θεών.
— Έτσι είνε όθμα της μοίρας.
— Άναστεινάς σιγά η βασιλοπούλα και έλεε άπλά:
— Μακάρι οι θεοί να σ' άγασούν πιο πολύ έσένα, Καμθύση. Νά ξέρης πως όπου και να έρσικεταί η Ταχώς, θα προσεύχεται για σένα.
— Τα μάτια τού Καμθύση σά να έσθλωσαν σ' αυτή της τα λόγια. Η φωνή του όμως ήταν ακόμα τραχεία, καθώς αποκρίθηκε.
— Δεν είνε άνάγκη να προσεύχαις για μένα. Δεν αξίζω και τόσο καλωσύνη. Έμεινα η καρδιά μου είνε σκληρή, την έσκληρυνε ο κόμος.
— Τα γλυκά μάτια της Ταχώς τόν έκινταξαν με άνεκφραση τυφρότητα.
— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

— Όχι, Καμθύση. Η ζωή, άν και είσαι μεγάλη η καρδιά σου, σε έπικνεσε πολλές φορές, γι' αυτό έχασες την πίστη σου σ' αυτήν.
— Την έκινταζε μ' έκκληση ο Καμθύσης. Έν τοι δεν τού είχε μιλήσει ποτέ κανείς, όπως αυτός, ίσως θα έβρισκε. Άλλά τα λόγια αυτά, από την γυναίκα που άγαστούσε, τού φέρναν μια ισχυρή, έπειτα, τα χείλη της Ταχώς, κα θάλα μιλούσαν γλυκά, ήσαν κούκλια σαν τού κερασίο τόν καρπό το Μάη. Η χρυσασία έπαιρμιδα της, θαμνη και λεπτή, ήταν σά να έρσικεσε το χείλι. Το κορίτσι, κυταρισμένο, έδειχνε σ' όν νεανικό τόν καμάρ, πως η κοπέλα αυτή ήταν γεννημένη για βασιλίσσα.

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ο Καμθύσης.
— Ταχώς, έλεε πάλι. Η κόρη του Άμμοι, το ξέρω, είνε πιο άξια να γίνη βασιλίσσα της Περιοίς παρά η κορη του Άμμοι.
— Άν μόνον τού είχαν πη από την άρχη. Αλλά έγω έζητησα την κορη του Άμμοι, μόνο για να έξασφαλίσω μία συμπαχία. Τώρα τί έχω στα χέρια μου; Μία ξένη κοπέλα, που ό,τι και να την κάνω, δεν θά στενωχωρήσω καθόλου τόν βασιλιά της Αιγύπτου.
— Τα λόγια αυτά έκτύπησαν σαν σιελιτιά στην καρδιά της Ταχώς.
— Έχεις δίκιο, έλεε με άξιοπρέπεια. Η δυτυχία μου δεν θά συγκινήση τόν Άμμοι... Άν λοιπόν μου έτοιμάσες δυστυχία έδώ, κριμα! Το μέσον αυτό για να έξαναγκάσης τόν βασιλιά της Αιγύπτου να σου φέρεται φιλικά, έχασες τη δυναμία του, μία και δεν είμαι κορη του.
— Ο Καμθύσης έκοκκίνισε. Η Ταχώς έεακε λούθησε, με φωνή έραχνή από το έσωτερικό κλάμα.
— Τώρα, Καμθύση, σ' άφίνω. Μακάρι οι θεοί να σε βοηθήσουν να έρβης μία γυναίκα που θά σ' άγασπή τόσο, όσο σ' άγασπης η στωχή Ταχώς...
— Υποκλήθηκε άπλά, με χάρη η βασιλοπούλα και έτράβηξε προς την έξοδο. Στά μάτια της ένοιωσε να άνεβαίνουν τα δάκρυα, αλλά με κόπο άναστασά καταθώβανε να τα συγκρατήσει, γιατί καταλάβαινε πως θά πρσιμύσει να πέθαινη παρά να ταπεινώθη μπροστά στον Καμθύση.

— Στάσου, της έλεε άεαφνα ο βασιλιάς. Δεν θέλω να φύγης με τόσο πικρά στην καρδιά. Μά τόν Μίθρα, λυπάμαι να δεν μπορούσα να σου δώσω όση χαρά θά ήθελα.
— Καμμία χαρά δεν μπορείς να μου δώσης, αφού δεν μ' άγασπης...
— Όχι, Ταχώς. Δεν έχεις δίκιο. Δεν διαβάσεις καλά τις καρδιές. Σ' άγαστώ. Είχα ένευρητή μεγάλη ετύχια κοντά σου.
— Κι' έσύ, ψιθύρισε η Ταχώς.
— Έσύ δεν μπορείς να μ' άγασπης, έλεε ο Καμθύσης. Σ' έπικρανα πολύ.

— Τι σημασία έχει αυτό; Έκαμε με άγνη χαμόγελο η κοπέλα. Έως τώρα, ένοιωζα πως με έπικρανες από ύπερβολική άγάπη. Η ζήλεια σου μούδειχνε πως μ' άγασπης. Τώρα όμως, άν και μόνον με συμπαύεις, μού έπικραλεις την πιο φριχτή τιμωρία. Μού δείχνεις πως δεν μ' άγασπης...
— Έβίστασε ο Καμθύσης για μία στιγμή. Έπειτα, έφώναξε:
— Νά μπορούσα να πιστέψω πως μ' άγασπς άληθινά, πως δεν σκέπτεσαι κανένα συμφέρον, κανέναν ύπολογισμό. Πώς η μόνη σου λύτη είνε που χάνεις την άγάπη μας, και όχι το περσικό στέμμα.

— Νομίζεις πως λυπάμαι που δεν θά γίνω βασιλίσσα;
— Όλες οι γυναίκες είνε φιλόδοξες...
— Έγέλασε η Ταχώς πικρά.
— Άν ήμουν φιλόδοξη, Καμθύση, ξέρεις τί θά έκανα; Θα ξεχνούσα πως είμαι μνηστή σου και θά σου έλεγα: «Ο Άμμοις σε έπρόσβαλε. Έλα να συμπαχήσωμε έναντιόν του και να με βοηθήσης να άνεθώ στον θρόνο του πατέρα μου.»
— Μά τόν Μίθρα, δεν θά ήταν άσχημη ιδέα, έλεε ο Καμθύσης και το μάτι του άστράφει.
— Άλλά δεν είμαι φιλόδοξη, Καμθύση, δεν έκαφε η Ταχώς. Ο Άμμοις μούκραψε ότι είμαι κορη του Άμμοι. Δεν πειράζει. Όρσση έγω μία φορά δεν άνατράφηκα. Τόν άγαστούσα σαν άληθινό πατέρα. Γι' αυτό δεν θέλω να γίνω ατία να πολεμήσης τη χώρα μου.

— Νομίζεις πως δεν θά την πολεμήσω; Είςσαι γελοισμένη.
— Μά με ελαφινή κίνηση, έγονάτισε η Ταχώς και τα δάκρυα έμαζεσθηκαν επί τέλους στα μάτια της.
— Καμθύση, έπαρσάκαλεσε, δεν σου φάνει πως καταστρέφεις τη ζωή μου; Θέλεις να καταστρέψης και την πατρίδα μου;
— Γιατί καταστρέφω τη ζωή σου; Την πατρίδα σου θά την καταστρέψω. Άλλά έσύ μόνον θά σωθής...
— Χωρίς την άγάπη σου; Δεν την θέλω τέτοια ζωή!

— Λογία! Έκαμε ο βασιλιάς κυττάζοντάς την έρευνητική στα μάτια.
— Τι άποδείξει θά ήθελες πως σ' άγαστώ, μόνο και μόνο γιατί σ' άγαστώ, χωρίς κανέναν ύπολογισμό;
— Τι άποδείξει; Έκαμε ο Καμθύσης και έδειστασε μια στιγμή.
— Άεαφνα, το μάτι του άστράφει με μία σκληρή λάμψη, καθώς έλεε με έξασπη:
— Άν μ' άγασπς άληθινά, έύσισες την πατρίδα σου για μένα. Νά μόνον ύπογράψης μία όηλωση πως μόνον άναθέσεις να διεκδικήσω τα δικαιώματά σου από θάνατο και πως έγω θά γίνω σύζυγός σου και βασιλίσσα της Αιγύπτου.

— Και πως θά διεκδικήσης τα δικαιώματά μου στο θρόνο, Καμθύση;
— Με σίδερα και φωτιά. Θά κόψω την Αίγυπτο απ' άκρη σ' άκρη.
— Έκούνησε η Ταχώς άλμυρήν το κεφάλι κι' αποκρίθηκε άργά:
— Όχι, Καμθύση... Δεν μπορώ να βασίσω την ετύχια μου έπάνω στην καταστροφή της πατρίδας μου. Οι θεοί μούδωσαν τη ζωή, και νεται, για να φέρω κακό σ' έκείνους που άγασπώ. Άν, παρά να μόνον ζήτησης να προδύω την πατρίδα μου, βασιλιά μου, ζητούδες τη

ζωή μου...
— Τι θά μ' άποκρινούσης; ρώτησε ο Καμθύσης με μάτι άστράφτερο.
— Αυτό! Έκαμε η Ταχώς και με μία κίνηση γρήγορα σαν άστραπή, άρπαξε ένα μικρό χρυσό μαχαίρι που είχε κομμένο έπάνω της και το έβδισσε στο στήθος της.
— Μά μόνον άγρια κρυγή έπήδησε ο Καμθύσης κοντά της. Τα γόνυα της κοπέλας έλύγισαν. Ο βασιλιάς όμως έπρόφρασε και άνοίξε την άγκαλιά του.
— Ένα άγνό χαμόγελο έρώτισε το χλωμό πρόσωπο της Ταχώς. Τα χείλη της, άσπρα, ψιθύριαν:
— Πιστεύεις τώρα πως σ' άγασπώ;
— Γιατί τώκαμε αυτό; έρώνασε ο Καμθύσης έραχνά.
— Γιατί προτιμώ έναν θάνατο στην άγκαλιά σου, παρά μία ζωή μακριά σου...
— Δεν μπορούσε να πη τίποτε άλλο η Ταχώς. Τα μάτια της έκλεισαν και σε λίγο το παλάτι άπαιούσε από τις φωνές τού Καμθύση και της σκιάδας της Ταχώς. Μαζεσθηκαν γιατροί, και όλοι έκούνισαν θυμωμένοι, το κεφάλι.

— Και ο θρόνος άρχισε πάλι, στον γυναικωνίτη και η Κασσανδρή και η Άτσοσα τραβούσαν τα μαλλιά τους. Και ο Νεβήχαρης, σκυμμένος έπάνω στην άρσωση, ψιθύριζε:
— Εύγενη! κρινε, συγνώμη με για το κακό που σόδεκα, συγνώμη με!...
— Τρελλός από άγωνία ο Καμθύσης τα έεακε σε πάλι όσα. Η φωνή του άπαικούσε σαν φωνή τρελλού μερδνυχτα μέσα στο παλάτι.
— Θέλω να ξήση! Τ' άκούτες; Θέλω να ξήση!...

— Στάσου, της έλεε άεαφνα ο βασιλιάς. Δεν θέλω να φύγης με τόσο πικρά στην καρδιά. Μά τόν Μίθρα, λυπάμαι να δεν μπορούσα να σου δώσω όση χαρά θά ήθελα.
— Καμμία χαρά δεν μπορείς να μου δώσης, αφού δεν μ' άγασπης...
— Όχι, Ταχώς. Δεν έχεις δίκιο. Δεν διαβάσεις καλά τις καρδιές. Σ' άγαστώ. Είχα ένευρητή μεγάλη ετύχια κοντά σου.
— Κι' έσύ, ψιθύρισε η Ταχώς.
— Έσύ δεν μπορείς να μ' άγασπης, έλεε ο Καμθύσης. Σ' έπικρανα πολύ.

— Τι σημασία έχει αυτό; Έκαμε με άγνη χαμόγελο η κοπέλα. Έως τώρα, ένοιωζα πως με έπικρανες από ύπερβολική άγάπη. Η ζήλεια σου μούδειχνε πως μ' άγασπης. Τώρα όμως, άν και μόνον με συμπαύεις, μού έπικραλεις την πιο φριχτή τιμωρία. Μού δείχνεις πως δεν μ' άγασπης...
— Έβίστασε ο Καμθύσης για μία στιγμή. Έπειτα, έφώναξε:
— Νά μπορούσα να πιστέψω πως μ' άγασπς άληθινά, πως δεν σκέπτεσαι κανένα συμφέρον, κανέναν ύπολογισμό. Πώς η μόνη σου λύτη είνε που χάνεις την άγάπη μας, και όχι το περσικό στέμμα.

— Νομίζεις πως λυπάμαι που δεν θά γίνω βασιλίσσα;
— Όλες οι γυναίκες είνε φιλόδοξες...
— Έγέλασε η Ταχώς πικρά.
— Άν ήμουν φιλόδοξη, Καμθύση, ξέρεις τί θά έκανα; Θα ξεχνούσα πως είμαι μνηστή σου και θά σου έλεγα: «Ο Άμμοις σε έπρόσβαλε. Έλα να συμπαχήσωμε έναντιόν του και να με βοηθήσης να άνεθώ στον θρόνο του πατέρα μου.»
— Μά τόν Μίθρα, δεν θά ήταν άσχημη ιδέα, έλεε ο Καμθύσης και το μάτι του άστράφει.
— Άλλά δεν είμαι φιλόδοξη, Καμθύση, δεν έκαφε η Ταχώς. Ο Άμμοις μούκραψε ότι είμαι κορη του Άμμοι. Δεν πειράζει. Όρσση έγω μία φορά δεν άνατράφηκα. Τόν άγαστούσα σαν άληθινό πατέρα. Γι' αυτό δεν θέλω να γίνω ατία να πολεμήσης τη χώρα μου.

— Νομίζεις πως δεν θά την πολεμήσω; Είςσαι γελοισμένη.
— Μά με ελαφινή κίνηση, έγονάτισε η Ταχώς και τα δάκρυα έμαζεσθηκαν επί τέλους στα μάτια της.
— Καμθύση, έπαρσάκαλεσε, δεν σου φάνει πως καταστρέφεις τη ζωή μου; Θέλεις να καταστρέψης και την πατρίδα μου;
— Γιατί καταστρέφω τη ζωή σου; Την πατρίδα σου θά την καταστρέψω. Άλλά έσύ μόνον θά σωθής...
— Χωρίς την άγάπη σου; Δεν την θέλω τέτοια ζωή!

— Λογία! Έκαμε ο βασιλιάς κυττάζοντάς την έρευνητική στα μάτια.
— Τι άποδείξει θά ήθελες πως σ' άγαστώ, μόνο και μόνο γιατί σ' άγαστώ, χωρίς κανέναν ύπολογισμό;
— Τι άποδείξει; Έκαμε ο Καμθύσης και έδειστασε μια στιγμή.
— Άεαφνα, το μάτι του άστράφει με μία σκληρή λάμψη, καθώς έλεε με έξασπη:
— Άν μ' άγασπς άληθινά, έύσισες την πατρίδα σου για μένα. Νά μόνον ύπογράψης μία όηλωση πως μόνον άναθέσεις να διεκδικήσω τα δικαιώματά σου από θάνατο και πως έγω θά γίνω σύζυγός σου και βασιλίσσα της Αιγύπτου.

— Και πως θά διεκδικήσης τα δικαιώματά μου στο θρόνο, Καμθύση;
— Με σίδερα και φωτιά. Θά κόψω την Αίγυπτο απ' άκρη σ' άκρη.
— Έκούνησε η Ταχώς άλμυρήν το κεφάλι κι' αποκρίθηκε άργά:
— Όχι, Καμθύση... Δεν μπορώ να βασίσω την ετύχια μου έπάνω στην καταστροφή της πατρίδας μου. Οι θεοί μούδωσαν τη ζωή, και νεται, για να φέρω κακό σ' έκείνους που άγασπώ. Άν, παρά να μόνον ζήτησης να προδύω την πατρίδα μου, βασιλιά μου, ζητούδες τη

ζωή μου...
— Τι θά μ' άποκρινούσης; ρώτησε ο Καμθύσης με μάτι άστράφτερο.
— Αυτό! Έκαμε η Ταχώς και με μία κίνηση γρήγορα σαν άστραπή, άρπαξε ένα μικρό χρυσό μαχαίρι που είχε κομμένο έπάνω της και το έβδισσε στο στήθος της.
— Μά μόνον άγρια κρυγή έπήδησε ο Καμθύσης κοντά της. Τα γόνυα της κοπέλας έλύγισαν. Ο βασιλιάς όμως έπρόφρασε και άνοίξε την άγκαλιά του.
— Ένα άγνό χαμόγελο έρώτισε το χλωμό πρόσωπο της Ταχώς. Τα χείλη της, άσπρα, ψιθύριαν:
— Πιστεύεις τώρα πως σ' άγασπώ;
— Γιατί τώκαμε αυτό; έρώνασε ο Καμθύσης έραχνά.
— Γιατί προτιμώ έναν θάνατο στην άγκαλιά σου, παρά μία ζωή μακριά σου...
— Δεν μπορούσε να πη τίποτε άλλο η Ταχώς. Τα μάτια της έκλεισαν και σε λίγο το παλάτι άπαιούσε από τις φωνές τού Καμθύση και της σκιάδας της Ταχώς. Μαζεσθηκαν γιατροί, και όλοι έκούνισαν θυμωμένοι, το κεφάλι.

— Και ο θρόνος άρχισε πάλι, στον γυναικωνίτη και η Κασσανδρή και η Άτσοσα τραβούσαν τα μαλλιά τους. Και ο Νεβήχαρης, σκυμμένος έπάνω στην άρσωση, ψιθύριζε:
— Εύγενη! κρινε, συγνώμη με για το κακό που σόδεκα, συγνώμη με!...
— Τρελλός από άγωνία ο Καμθύσης τα έεακε σε πάλι όσα. Η φωνή του άπαικούσε σαν φωνή τρελλού μερδνυχτα μέσα στο παλάτι.
— Θέλω να ξήση! Τ' άκούτες; Θέλω να ξήση!...

— Στάσου, της έλεε άεαφνα ο βασιλιάς. Δεν θέλω να φύγης με τόσο πικρά στην καρδιά. Μά τόν Μίθρα, λυπάμαι να δεν μπορούσα να σου δώσω όση χαρά θά ήθελα.
— Καμμία χαρά δεν μπορείς να μου δώσης, αφού δεν μ' άγασπης...
— Όχι, Ταχώς. Δεν έχεις δίκιο. Δεν διαβάσεις καλά τις καρδιές. Σ' άγαστώ. Είχα ένευρητή μεγάλη ετύχια κοντά σου.
— Κι' έσύ, ψιθύρισε η Ταχώς.
— Έσύ δεν μπορείς να μ' άγασπης, έλεε ο Καμθύσης. Σ' έπικρανα πολύ.

— Τι σημασία έχει αυτό; Έκαμε με άγνη χαμόγελο η κοπέλα. Έως τώρα, ένοιωζα πως με έπικρανες από ύπερβολική άγάπη. Η ζήλεια σου μούδειχνε πως μ' άγασπης. Τώρα όμως, άν και μόνον με συμπαύεις, μού έπικραλεις την πιο φριχτή τιμωρία. Μού δείχνεις πως δεν μ' άγασπης...
— Έβίστασε ο Καμθύσης για μία στιγμή. Έπειτα, έφώναξε:
— Νά μπορούσα να πιστέψω πως μ' άγασπς άληθινά, πως δεν σκέπτεσαι κανένα συμφέρον, κανέναν ύπολογισμό. Πώς η μόνη σου λύτη είνε που χάνεις την άγάπη μας, και όχι το περσικό στέμμα.

— Νομίζεις πως λυπάμαι που δεν θά γίνω βασιλίσσα;
— Όλες οι γυναίκες είνε φιλόδοξες...
— Έγέλασε η Ταχώς πικρά.
— Άν ήμουν φιλόδοξη, Καμθύση, ξέρεις τί θά έκανα; Θα ξεχνούσα πως είμαι μνηστή σου και θά σου έλεγα: «Ο Άμμοις σε έπρόσβαλε. Έλα να συμπαχήσωμε έναντιόν του και να με βοηθήσης να άνεθώ στον θρόνο του πατέρα μου.»
— Μά τόν Μίθρα, δεν θά ήταν άσχημη ιδέα, έλεε ο Καμθύσης και το μάτι του άστράφει.
— Άλλά δεν είμαι φιλόδοξη, Καμθύση, δεν έκαφε η Ταχώς. Ο Άμμοις μούκραψε ότι είμαι κορη του Άμμοι. Δεν πειράζει. Όρσση έγω μία φορά δεν άνατράφηκα. Τόν άγαστούσα σαν άληθινό πατέρα. Γι' αυτό δεν θέλω να γίνω ατία να πολεμήσης τη χώρα μου.

— Νομίζεις πως δεν θά την πολεμήσω; Είςσαι γελοισμένη.
— Μά με ελαφινή κίνηση, έγονάτισε η Ταχώς και τα δάκρυα έμαζεσθηκαν επί τέλους στα μάτια της.
— Καμθύση, έπαρσάκαλεσε, δεν σου φάνει πως καταστρέφεις τη ζωή μου; Θέλεις να καταστρέψης και την πατρίδα μου;
— Γιατί καταστρέφω τη ζωή σου; Την πατρίδα σου θά την καταστρέψω. Άλλά έσύ μόνον θά σωθής...
— Χωρίς την άγάπη σου; Δεν την θέλω τέτοια ζωή!

— Λογία! Έκαμε ο βασιλιάς κυττάζοντάς την έρευνητική στα μάτια.
— Τι άποδείξει θά ήθελες πως σ' άγαστώ, μόνο και μόνο γιατί σ' άγαστώ, χωρίς κανέναν ύπολογισμό;
— Τι άποδείξει; Έκαμε ο Καμθύσης και έδειστασε μια στιγμή.
— Άεαφνα, το μάτι του άστράφει με μία σκληρή λάμψη, καθώς έλεε με έξασπη:
— Άν μ' άγασπς άληθινά, έύσισες την πατρίδα σου για μένα. Νά μόνον ύπογράψης μία όηλωση πως μόνον άναθέσεις να διεκδικήσω τα δικαιώματά σου από θάνατο και πως έγω θά γίνω σύζυγός σου και βασιλίσσα της Αιγύπτου.

— Και πως θά διεκδικήσης τα δικαιώματά μου στο θρόνο, Καμθύση;
— Με σίδερα και φωτιά. Θά κόψω την Αίγυπτο απ' άκρη σ' άκρη.
— Έκούνησε η Ταχώς άλμυρήν το κεφάλι κι' αποκρίθηκε άργά:
— Όχι, Καμθύση... Δεν μπορώ να βασίσω την ετύχια μου έπάνω στην καταστροφή της πατρίδας μου. Οι θεοί μούδωσαν τη ζωή, και νεται, για να φέρω κακό σ' έκείνους που άγασπώ. Άν, παρά να μόνον ζήτησης να προδύω την πατρίδα μου, βασιλιά μου, ζητούδες τη

ζωή μου...
— Τι θά μ' άποκρινούσης; ρώτησε ο Καμθύσης με μάτι άστράφτερο.
— Αυτό! Έκαμε η Ταχώς και με μία κίνηση γρήγορα σαν άστραπή, άρπαξε ένα μικρό χρυσό μαχαίρι που είχε κομμένο έπάνω της και το έβδισσε στο στήθος της.
— Μά μόνον άγρια κρυγή έπήδησε ο Καμθύσης κοντά της. Τα γόνυα της κοπέλας έλύγισαν. Ο βασιλιάς όμως έπρόφρασε και άνοίξε την άγκαλιά του.
— Ένα άγνό χαμόγελο έρώτισε το χλωμό πρόσωπο της Ταχώς. Τα χείλη της, άσπρα, ψιθύριαν:
— Πιστεύεις τώρα πως σ' άγασπώ;
— Γιατί τώκαμε αυτό; έρώνασε ο Καμθύσης έραχνά.
— Γιατί προτιμώ έναν θάνατο στην άγκαλιά σου, παρά μία ζωή μακριά σου...
— Δεν μπορούσε να πη τίποτε άλλο η Ταχώς. Τα μάτια της έκλεισαν και σε λίγο το παλάτι άπαιούσε από τις φωνές τού Καμθύση και της σκιάδας της Ταχώς. Μαζεσθηκαν γιατροί, και όλοι έκούνισαν θυμωμένοι, το κεφάλι.

— Και ο θρόνος άρχισε πάλι, στον γυναικωνίτη και η Κασσανδρή και η Άτσοσα τραβούσαν τα μαλλιά τους. Και ο Νεβήχαρης, σκυμμένος έπάνω στην άρσωση, ψιθύριζε:
— Εύγενη! κρινε, συγνώμη με για το κακό που σόδεκα, συγνώμη με!...
— Τρελλός από άγωνία ο Καμθύσης τα έεακε σε πάλι όσα. Η φωνή του άπαικούσε σαν φωνή τρελλού μερδνυχτα μέσα στο παλάτι.
— Θέλω να ξήση! Τ' άκούτες; Θέλω να ξήση!...

— Στάσου, της έλεε άεαφνα ο βασιλιάς. Δεν θέλω να φύγης με τόσο πικρά στην καρδιά. Μά τόν Μίθρα, λυπάμαι να δεν μπορούσα να σου δώσω όση χαρά θά ήθελα.
— Καμμία χαρά δεν μπορείς να μου δώσης, αφού δεν μ' άγασπης...
— Όχι, Ταχώς. Δεν έχεις δίκιο. Δεν διαβάσεις καλά τις καρδιές. Σ' άγαστώ. Είχα ένευρητή μεγάλη ετύχια κοντά σου.
— Κ

Μικρές — KOMΠΙΝΕΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΣΟΠΤΟ

Επί ημέρες πολλές, ο Ζύλ 'Αμ πάλι εγγύς στους δρόμους του Παρισιού, προσπαθώντας να βρει μιάν ευκαιρία για να δράσει. 'Αλλά παντού αποτυχία. 'Όλες οι επιχειρήσεις που έκανε έληγαν κατά διαδόχου. Τέλος, έσπευσε να γίνει λαοπόλητος, αλλά και εδώ φαίνεται ότι τον κυνηγούσε η άτυχία. Και όμως έβρεπε να έβλη στο χέρι την περιουσία του άλλου, αφού η τύχη δεν τον βοηθούσε να αποκτήσει δική του. Είχε ακούσει να μιλούσαν για τις επιτυχίες των χορευτών και γι' αυτό έπλησε σ' έναν ντάισινγκ.

Εντύθηκε λοιπόν καλά, έχτενι σε τα μαλλιά του κατά έναν τρόπο που έμοιαζαν με καθρέφτη και μπήκε στο «Σαλόνι του Μεσογείου».

Εκεί έκοιμει με κάποιο σεξ γυναικούλες και έπειτα θυμήθηκε πως δεν έπληξε εκεί για να διασκεδάσει, αλλά για να κλέψει.

Σταυρώστες της ΣΚΗΝΗΣ

Μαίρη ΑΡΩΝΗ

Εάν συναντήσετε την Μαίρη 'Αρώνη κάτω από τη σκηνή, όχι μόνο θα δυσκολευθείτε να την αναγνωρίσετε, αλλά και ουδέποτε θα μαντεύσετε ότι πρόκειται περί ήθοισιου. Είπε πάντοτε τόσο απλά ντυμένη, τόσο ελαφρά μακιγιάρι σμένη, ώστε τίποτε ούτε ο πρόσωπος της, ούτε η όμορφη της την κάνουν να διαφέρει από ένα κορίτσι αούστηρας όμορφης ομορφονιάς που ανατράφηκε με όλες τις προλήψεις, τα ήθη και τα έθιμα της τάξεως αυτής, η οποία θεωρεί το θέατρο σαν φρόνητο.

Αυτό όμως δεν θα έπρεπε να μας φαίνεται πολύ παράξενο για τι συμβαίνει και στην πραγματικότητα. Κορη πλουσιού χρηματιστού, η Μαίρη παρ' όλων όσων από πολύ μικρή άσπαστο το θέατρο, εν τούτοις δεν ετόνιζε ποτέ να μιλήσει γι' αυτό στους δικούς της. Μορφώθηκε κοινωνικά και την καλλιτεχνική μόρφωση την πήρε ως συμπλήρωμα. 'Ας αφήσουμε τώρα την ίδια την κ. 'Αρώνη να μας μιλήσει για τα καλλιτεχνικά της όνειρα και τα πρώτα της θήματα στην θεατρική καριέρα.

«Από πολύ μικρή η καλλιτεχνία με τραβούσε περισσότερο από κάθε τι άλλο. 'Επήγαινα στο 'Ω δειον, έρασιτεχνικά φυσικά, έτσι τουλάχιστον ήθελαν οι δικοί μου, για μένα όμως τα μαθήματα μου σικής, πιάνου και απαγγελίας ήσαν τα πιο ενδιαφέροντα και έκείνα που παρακολουθούσα με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Πολύ σύντομα έπληρα το δίπλωμα πιάνου και άσφαλως εάν δεν ήμουν ήθοισιου, θα είχα τελειοποιηθόν στον κλάδο αυτόν και θα ήμουν μιά καλή άν όχι διάσημη πιανίστα.

«Μετά τον τραγικόν θάνατο του πατέρα μου, το 1929, κατόπιν ενός χρηματιστηριακού «κράχ», έστράφηκα περισσότερο προς το θέατρο. Πρώτα πάλι, το 1932, κατώρθωσα να πιάσω τους δικούς μου με μού επιτρέψουν να παρακολουθώ τα μαθήματα της «Σχολής 'Εθνικού Θεάτρου». Και κ' ήμουν, έρασιτεχνική καλλιτεχνική μόρφωση μου κατώρθωσα δι' νοντες εξετάσεις, να παρακολουθώ στα μαθήματα του τρίτου έτους και να τελειώσω τη σχολή με σ' σε έναν χρόνο.

«Αφήνοντας λοιπόν κατά μέρος τις χαριτωμένες με διαδοχικές γυναικές, πήρε ένα όρος ματαιό και εκύτταξε τις κυρίες που ήταν συγκεντρωμένες σε μιά άκρη της μεγάλης αίθουσας και επερίμεναν τον καθολικό τους.

«'Ηξερα βέβαια ότι αυτό το είδος τα θηλυκά ανήκουν στην τρίτη νεότητα και δεν έχουν κανέ να θέλγητρο. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο περιμένουν πάντα έναν καθολικό που δεν έρχεται. 'Η προσοχή του τραβήχθηκε εύθως έσ' αρχής σε μιά χοιρή κυρία, που θα ήταν άσφαλως πενήνταρά. Είχε όμως στο λαιμό της έναν σταυρό με μπυρλάντια που άστροπεύε λούσε.

«Επί τέλους! συλλογίσθηκε ο Ζύλ. 'Εδώ είναι η δουλειά μου. Λίγη επιδεξιότητα και τα κα ταφέρνω περίφημα!

«Δίχως να χάσει καιρό, έπλησε σε την στρουμπούλη πενήνταρά και την επροσκάλεσε να χορεύουν το ταγκό που άρχιζε εκείνη τη στιγμή η ορχήστρα. 'Ενθουσιασμένη αυτή έρριχθηκε στην άγκαλιά του και έλυσητρησε μαζί του στην πιστοα.

«Υστερα, από το χορό ο Ζύλ έπληρωσε τα έξοδα της κονομασίον και έσφιξε πάλι με κάποιο άστροπεύο, στην άγκαλιά του την χοιρή κυρία που φαίνεται καταγοητευμένη.

«Ενα ταγκό, μετά ένα φός, μιά ρουμά και τα μάτια του Ζύλ δεν έκολλούσαν από το σταυρό με τα μπυρλάντια. Γι' αυτό έσ' λως τε είχε κουρασθή, χορεύοντας τόσο πολύ.

«Εξάφνα, ενώ προσέφερε ένα ποτήρι σαμπάνια στην ιτάμα του, το έφρασε πως η άλυσσίδα του πολύ τίμου σταυρού είχε λυθί. 'Ηταν πρώτης τάξεως ευκαιρία και ο Ζύλ έσκιετρησε από τη συγκίνηση και χαδούοντας τους γυναικούς άνωσε της ιτάμας του, άσ' παζε το θαυμάσιο κόσμημα με τρόπο για τον οποίον συνεχάρη τον έαυτόν.

«'Ηταν εοχυσμένος για το κα τάραμα του αυτό. 'Εχαίρεισε και έτοιμαζόταν να φύγει. Μά εκείνη τη στιγμή έμεινε σαν κεραυνό πληκτός. 'Η χοιρή κυρία του είπε:

— Μπορείτε τώρα να μου επιδοθήτε τον σταυρό μου, που έσ' έσθλασε κατά μέρος τη στιγμή που έλυθηκε από τον λαιμό μου.

«Ο Ζύλ έγινε κατακόκκινος από ντομάτα και ένοιωσε κρύον Ι δρώτα να λούει το κορμί του. 'Εσ'τόσο, έπροσπάθησε να έπιέση επί στον έαυτό του και έπιστρέφοντας στον σταυρό, έπεε δθθεν με άδυσφορίαν:

— Είμαι πολύ ευτυχής, κυρία,

γιατί μπόρεσα να σας προσφέρω αυτή την μικρή έκδοχούλα.

Και έτοιμασθηκε πάλι να φύγει. Πάλι όμως η χοιρή κυρία τον έκρατσε και με φωνή χαμηλή και γεμάτη άπειλη, του είπε:

— Πλιν χωριστούμε, άγαπητέ κύριε, πρέπει να μου δώσετε ένα μικρό σουβενίρ. Δώστε μου τρία κοσία φράγκα, γιατί αύριο έχω να πληρώσω το γκι μου.

— Δεν έχω μαζί μου άλλα λεφτά, έτραύλιε ο Ζύλ.

— Για κυττάτε το πορτοφόλι σας, και εάν δεν έχετε, έρχομαι το πρωί και σας έρισκω στο σπίτι.

Πρό της άπειλης αυτής, ο Ζύλ έδωσε το πορτοφόλι του, όπου δεν είχε παρά 375 φράγκα. 'Η χοιρή κυρία τα πήρε του είπε: «'Εσ'βουάρ, μικρές» και άπομυκρύνθηκε.

Γυρίζοντας στη θέσι της, έρθηκε τη φίλη της τη Ζιζή, που την έρώτησε:

— Έ πως πήγε το κόλλο του σταυρού άπόψε;

— Μικροπράγματα ως την ώρα. Τι τα θέε! 'Όταν δεν είναι κανείς είκοσι χρονών πρέπει να νοσίζει τα διάφορα κομπίνες για να ζήσσι! άπήνησε η χοιρή κυρία.

ΜΙΑ ΝΤΑΡΙΩ

ΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΙ

Σ' ένα καλό κέντρον των 'Αθηνών συνήντησεν η μαντάμ Σουσου με παλιές της φίλες. Φίλες, δηλαδή, που έχρονολογούν το από την εποχή της δόξης της. Είνε άληθεια ότι τα πρόσωπα αυτά τα άπέφευγε πάντοτε η πυργοδέσποινα του Βούβουλα, άλλ' όταν η σύμπτωση τα έφερνε άπεναντί της, ουδέποτε τα έχανε. 'Εσ'κωσε λοιπόν τα φασαμίν, ψηλά, έσήκωσε το κεφάλι ψηλότερα ακόμη και ακόμη ψηλότερα τη μύτην.

— 'Ω, την κυρία Σμιγίλερ!

— 'Ω, την μαντάμ Σουσου!

— Πώς έσβε μαντάμ;

— Λαμπρά! 'Από μέρους μου τουλάχιστον ουδέμια στενοχώρια και μακάρι να έπνευσαν όλοι έτσι!

«'Ηταν κανών άπαράβατος στην τακτική της άξιοτίμου πυργοδέσποινης. Τύπος μαχητικός, καθώς ήταν, έρριχνε πρώτη την βολήν κατά του έχθρου. 'Εχθρός δε της μαντάμ Σουσου ήταν πας άνθρωπος, άρ σενικός ή θηλυκός, που είτε λόγω μάντων, είτε λόγω κατάγωγής έπληγαινε να της κάνει τον σπουδαίον.

— Δεν κάθεσε μαντάμ Σουσου;

— Ευχαρίστας. Να σας προσφέρω και καμμία πάστα αν πεινάτε!

— 'Ω, όχι, μεροί!

— Προτιμάτε φαγητόν;

— Δεν είπα αυτό.

— Τέλος πάντων.

Αυτά άποτελούσαν άλλες δυο - τρεις βολές προκαταρκτικές, ώστε να πάρη άπό την αρχή τον άέρα των κυριών της άριστοκρατίας, άνάμεσα στις τάξεις της έποιας, ένδυμείται ο ύπομονητικός άναγνώστης, πσιόν βρίαμβον είχε σημειώσει ή τώως άριστοκράτης της όδοι Πατριάρχου 'Ιωακείμ.

Το έρωτικόν βλέμμα με το όποιον την έκυτούσαν οι κυρίες ήρχισε να έκταυρίσει την Σουσου. 'Ιδίως οι άδιόκριτες, ματίες που έρριχναν στην ένδυμασίαν της, στο κατελλάκι της και στα παπούτσια της. 'Εφ' ό και η Σουσου με θαυμασίαν ψυχραιμίαν έφερε πάλιν τα φασαμίν στα μάτια της και έκανε το ίδιο. Κυρίως όμως τα άριστοκρατικά βλέμματα της δεν έσκολούσαν από το πρόσωπο της κυρίας Σμιγίλερ:

— 'Αδυνατίσατε, μαντάμ!

— Έγώ; Δυστυχώς όχι, κυρία Σουσου.

— Τι λέτε, μαντάμ. Μπήκαν μέσα τα μάγουλά σας και άσχημήνατε λιγούλακι. Άλλοτε, ήσαστε καλύτερη. Άλλά τι να κάνατε τώρα όπου δεν βρισκατε τρόφιμα και υποφέρετε άσφαλως από πείνα.

— Μπα! Τι λέτε, κυρία Σουσου!

— Μην το κρύπτετε, μαντάμ! 'Η πείνα δεν είναι ντροπή. Άλλως τε ένεκα ο πόλεμος όλοι οι άνθρωποι που δεν έχουν τα μέσα υποφέρουν και που να βρήτε έσεις ζαμπόνια και δούτερα και μαρμελάδες και φουγάκια και άστακούς που έσκολούθη πάντοτε να τρώω έγώ. Σας βεβαίω, μαντάμ Σμιγίλερ, ώσαν και να μη συνέδη τίποτις. Ούτε πόλεμος, ούτε δυστυχία στον κόσμο, ούτε έλλειψις καμμία δεν άντιλαμβάνεται το στίτι μου. Πλουσιότης και άφθονία άπως και πρό του πολέμου.

«'Η κυρία μαζί με τις δυο άλλες έκατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να τα θγάλουν πέρα. Διότι η μαντάμ Σουσου σ' αυτές τις συζητήσεις ήταν μοναδική. Είχε εύφράδει αν. Είχε πειστικότητα, είχε ύφος, μεγα-

λοπρέπαιαν και ψυχραιμίαν, προσόντα που δεν τα έχουν όλες οι γυναίκες.

— 'Όστε έχετε άπ' όλα.

— Τα πάντα!

— Και δεν σας λείπει τίποτε.

— Άστειο πράγμα! Δεν γνωρίζω τί θα είναι ο χειμώνας, ούτε με ένδιαφέρει. Καθότι συνεπληρώσα όλες τις προμήθειες μου. Να, έξαφνα, έπληρα τέσσαρα πέντε τουαβόλια φανίνα, πέντε της τουαβόλια γαλέττα, διακόσιες - τριακόσιες κονσερβίτες κρέατου, φυσικά γουρουνόπουλο, περίπου έκάτο κονσερβίτσες, θαλασσινά, καθουράκια, άστακούς και τα τοιαύτα — πολύ μαύ άρέσουν.

— Άπό ζάχαρη ένα τουαβόλι, καφέ παρομοίως ένα τσουβάλι για τον σύζυγό μου — καθότι λίαν μερακλής.

— Άπό άσπρια άλλο τίποτις, παρ' όλων ότι δεν τα τρώμε, ούτε έγώ, ούτε ο σύζυγός μου. Να υπάρχουν έμως, μπορεί να πεινάσει κανένας πτωχός να τον ταίσωμε. Πέντε ντενέκεδες έλαιού, πέντε πετρελαίου, πέντε δουτύρου και άπό τυριά κροκφόρ, μπαρμεζάνα και όλίγο βίτερσιν, νομικά και δέκα κεφαλάς κοσέρι, αν και δεν με ένδιαφέρει. Φέτα είχα και την έμοίρασα στους πτωχούς, καθότι λαϊκή.

Οι τρεις κυρίες ήσαν κατάπληκτες. «'Οχι, βέβαια, διότι έπίστευαν αυτά που έλεγε η Σουσου, άλλα, προ πάντων για τον τρόπον, την εύκολίαν και την πειστικότητα με την όποιαν τα έλεγε.

— 'Όστε έτσι.

— Μάλιστα, μαντάμ!

— Έχετε τόσα πράγματα.

— Αυτά; Καμμία! Σας όπρηθησαν μόνον την μίαν άποθήκην. Καθότι την άλλη την έγέμισα παρομοίως ο σύζυγός μου άλλα προς το παρόν δεν εύρηκα την εύκαιρίαν να την έπισκοπήσω. Εάν λοιπόν, και πεινάσετε τον χειμώνα, στείλτε τον υπερέτη σας να σας έφοδιάσω.

Είπε και πολλά άλλα η Σουσου. Και τέλος πάντων κάποτε άπέκαμαν οι κυρίες, έβαρέθηκαν να την άκούνε, την έχαίρεισαν και έφυγαν. 'Εφυγε και η Σουσου κατεινθουσαμένη διότι κατάρθωσε από την κακήν αυτήν συνάντησιν να δη νικήτρια.

— 'Ετσι τις ασχλές! Τις κρύες! Να

μάθουν να κάνουν τον σπουδαίο! Και σε ποιόν; Σε μίαν μαντάμ Σουσου Καντακουζηνού.

Καθώς έφευγε όμως η πυργοδέσποινα του Βούβουλα δεν άντελήθη ότι παρηκοιλούετο από δυο τούλους περιήρκει. 'Ησαν δυο άνθρωποι που παρηκοιλούησαν όλοκληρη την συζητήσιν. Είχαν μείνει κατάπληκτοι από τα ποσά των προμηθειών της άγνωστων κυρίας και άμέσως κατέστρωσαν τα σχέδια των.

— Ξέρεις τί λέω;

— Τί;

— Την καταγγέλλομε αυτή την καρεκάσα; Το κράτος δίνει το έν πέμπτον σ' αυτούς που καταδίδουν όπου υπάρχουν τρόφιμα κρυμμένα. Γιατί, λοιπόν, να μη το κάνουμε! 'Εδώ υποφέρει ο κόσμος και δλέπεις την κυρά να σου λήη πως έχει όλο κληρές άποθήκες στο σπίτι της.

— Σάστ.

— Λοιπόν, έν τάξει;

— Και βέβαια, άδερφέ.

— Την παίρνουμε από πίσω, δλέπομε που κάδαται, μαθαίνουμε το όνομα της και άμέσως στην άστυνομία. Θα κάνωμε χρυσή δουλειά μ' αυτήν!

«'Ενθουσιασμένοι ήσαν οι δυο τύποι. Και έπληραν από πίσω την Σουσου. Φυσικά υπέβασαν στην αρχή ότι κάδαται στο Κολωνάκι και έπαρεξενήθηκαν λίγο όταν την είδαν να τραβά άποστολικώς προς τις Κάτω Χώρες.

— Πού πάει, μωρέ;

— Ξέρω γώ;

— Θα μας ξεποδαριάσει αυτή!

— Αυτό δλέπω.

— Κουράγιο! Δέ θαρύνεσαι!

«'Εκαναν κουράγιο, 'Επήγαιναν. 'Επήγαιναν. 'Ετραβούσαν. 'Εσυνέχιζαν. 'Εκουράζοντο. 'Εκαναν κουράγιο. 'Ιδρωσαν και ζείδωσαν και η Σουσου άκόμα έτερπατούσε.

— Μωρέ μυστήρια είναι ταύτη; Αυτό λέω κι' έγώ.

— Δεν άντέχω πιά.

— Κουράγιο!

— Πεζοπόρος είνε;

Πράγματι. Σαν έξησκημένος πεζοπόρος έτραβούσε προς την γενετήριαν σύνοικίαν της η Σουσου. 'Ακλόνητη. 'Ακούραστη. 'Αλύγιστη. 'Ακαμπτη. Με το κεφάλι ψηλά και με τα φασαμίν στη μύτη, διέσχιζε δρόμους και δρομάκους, με τόσην μεγαλοπρέπειαν ώσαν να βρισκόταν τουλάχιστον δέκα μέτρα υπεράνω των ανθρώπων. Τέλος πάντων κάποτε, ύστερα από πεζοπορίαν μιάς όλοκλήρου ώρας έφθασε στο στίτι της, έμπηκε και έκλεισε την πόρτα.

— Έδώ κάδαται,

— Πώς σου φαίνεται;

— Ξέρω γώ;

— Δεν φαίνεται και πολύ σάφ.

— Δέ θαρύνεσαι. Μιά φορά τα τρώφιμα τάχει στην άποθήκην. Έγώ λέω πως ό άντρας της κάνει έμπόριο. Μπρός λοιπόν να μη χανώμε καιρό.

«'Εσπευσαν οι δυο τύποι στην άστυνομία. 'Επήγε άμέσως η άστυνομία στίτι της. 'Ανοίξε άμέσως άπόσπας η Σουσου.

— Τί έπιθυμείτε;

— Μιά έρευνα.

— Προς τί;

— Για τρόφιμα!

«'Οχρίασε η Σουσου. 'Ηταν μιά έποχή που στο στίτι της δεν είχε ούτε μιά όκα ρεβίθια. Και τα λίγα που υπήρχαν τα είχε πάρει στο κατάστημά του ο Παναγιώτακης. Γι' αυτό έντραπήκε η Σουσου ότι θα άπεκαλύπτετο στα μάτια των άστυνομικών.

— Ουδέμια έρευνα!

— Άφήστε, κυρία μου...

— Είς το στίτι μιάς Σουσου Καντακουζηνού δεν γίνεται έρευνα!

«'Εγινε παρ' όλα αυτά η έρευνα. Και δεν εύρεθηκε ούτε φασόλι. Φυσικά έδέχθη πλήρη καιρίον η πυργοδέσποινα του Βούβουλα. Άλλά μεγαλύτερον πλήγμα έέσχησαν οι δυο άνθρωποι, ο όποιοι ακόμη το φυσούν και δεν κρυώνει. Τέτοιο πάθιρμα δεν το περίμεναν.

— Έχω άκούσει, μωρέ παιδί μου, ψέματα από γυναίκες, άλλα αυτό το πράγμα ούτε το άκούσαν, ούτε θα το ζανακούσουν τα αυτιά μου! Πάω, πάω, την έφοβήθηκε το μάτι μου αυτή την ψωριάρα! Δ. ΨΑΘΑΞ

Πώς, πού και πότε πρωτοεμφανισθάν

Μένο οκίτσο και ούό λουίς

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

«'Η γραβάτα κατέχει σήμερά μεγάλη και σπουδαία θέσι στο άνδρικό τούτο, τόσο πολύ μάλιστα, που κι' αυτό το άσπιδότρο έγκυκλοπαίδεια Λαρούε να όμολογή ότι ένας άνδρας τότε μόνο κατέχει το μυστικό του άραιου και κομψού ντυσίματος, ό τον έβρει... να δέση την γραβάτα του!

«'Εν τούτοις, η γραβάτα δεν ήταν πάντοτε το άπαράλιτο συμπλήρωμα του άνδρικού ντυσίματος. Οι κομψοί μνοι των αρχαίων 'Αθηνών της ές άρχαιας Ρώμης, οι μεγατόνες του Βυζαντίου με τις πολυτελείστες φορεσιές τους και οι κομφοί και φέαςσοποι ιππότες του Μεσαίωνα, δεν είχαν ιδέα της γραβάτας, η όποια εμφανισθηκε στην Ευρώπη τον 17ον αιώνα.

Κάποτε, έφθασε στη Γαλλία ένα νέο σύνταγμα Κροατών σωματοφυλάκων τού Λουδοβίκου ΙΔ'. Οι άνδρες του συντάγματος είχαν βερμην στο λαιμό, έν είβει γραβάτας, μιά πολυτελή έσάρτα, στολισμένη με πολύτιμες δαντέλλες. Το κομψό αυτό στολισμένο άρεσε στον Λουδοβίκο, ο όποιος μιά μέρα εμφανισθηκε στην Ακλή του με μιά γραβάτα όμοια με των Κροατών στρατιωτών του.

«'Όπως ήταν έπόμεν, την άλλη μέρα, όλοι οι άνδρες άπεναντί των τον μινιόβαν. Και η περίεργη έκείνη όσα και κομψή έσάρτα πήρε το όνομα της, άπό τους στρατιώτες που την είχαν εισαγάγει έκροάτα. 'Αργότερα έγινε 'Κροατίσσι, σιγά - σιγά 'Κροατίσσι όπως την λένε οι Γάλλοι και οι Εύρωπαίοι έν γένει και έραβάτασ όπως την έξελληνίσουμε έμεις.

ΕΚΕΙΝΗ (καθισμένη κοντά του, με τὰ χέρια της άφισμε να στὰ δικά του, που τῆς τὰ σφίγγουνε με λατρεία): Κι' ὁ μως... Ὁρες - ὠρες νομίζω πὼς καὶ ἡ δική μας εὐτυχία θὰ τελειώσῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): "Οχι, έχετε και κάποιαν άλλη διαφορά μεταξύ σας. Κάθε άνθρωπος, είτε άνδρας, είτε γυναίκα, στηρίζει το συγκρότημα της ζωής του επάνω στα θεμέλια που θα θελήση ή στα θεμέλια που θα μπορούσε να χτίσει. Από αυτόν τον ίδιον έξαρτάται ή απ' την ικανότητά του.

A stylized illustration of a man and a woman in a romantic pose. The man is leaning in to kiss the woman's cheek. The woman has large, expressive eyes and is looking towards the viewer. The background features horizontal bands of different patterns and colors, including green, orange, and brown. There are also some abstract shapes and a small figure in the upper right corner.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ λὲς μεγάλα λόγια. Μπορεῖ νὰ θελήσῃ. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιαίτερα ἡ καρδιά τῆς γυναίκα, ἔχει ἰδιότητες, παρασθενεῖς, αὐτὴ τοῦ τῆς ἀρεσῆς σήμερον

Τώρα τα ξεχώσαμε όλα. Δέκα χρόνων στενοχώριες και δάσανα, δέκα χρόνων ψυχικό μαρτύριο, δέκα σου έκράτησε η τύφλωσες του άν.

δρόος της, ένα χρονικό διάστημα μαύρο και άραχνασμένο σαν το φκοτάδι, τών ματιών του, διαλυό

του τώρα με το παρήγορο αήθε

— «Οτι ἐπὶ τοὺς παρόντας, δὲν
ἴνε δυνάτον γὰ γλῆτὴ ἐνχείρη-
σις, ψιθύρισε ἡ Σολάνε, μὲ φωνὴ
πρεμαμένη.
Καὶ μὲ μιὰ κίνησι νευρική, ἐπέ-
ταξε στὴ θερμάστρα τὸ γραβίμα
τοῦ γιατροῦ πού τὸ περικυκλώσαν
ἦτοσαν αἱ ἐλόγες.

ο ἔρμ
 Διός, ἔ
 τὸ ψημ
 κορμὴ
 σε καὶ
 τανε π
 φαγωμε
 ρος τῶ

ἴσας εἰσὺς φρούτα,
 πᾶν ἅπ' τὸ κεφάλι
 καταπαρσίνους κλώ-
 ἄλλ' ἂν ἔσκυβε νᾶ
 ν δάσσταχτο δίψαν
 ἔφευγε κ' ἂν ἐ-
 χέρι νὰ κόψη φρού
 ἄδοι ἀπομακρύνονταν
 ἄνεμος ἔξεσφενδόνι
 ἀρπυγῶν εἰς τὰ σύν-
 τοχρῶνός ἐπᾶνω ἀν-
 ἴλι του αἰωρεῖτο
 πέτρα, ἀπειλῶντας
 συντρίψη σὲ κᾶ
 ἦ. Λένε ἀκόμη οἱ
 πού δείχνουνε ὁ-
 ρικὴ τῶν συγχρόνων
 ἣν ἀσέβεια του εὐτύ
 τότε Ταντάλου — ὁ
 τῶς ἀπ' αὐτό εἶχε κᾶ
 λα ἐγκλήματα — ὅτι
 κατὰ διαταγὴ τοῦ
 ἴλε στο ἴδιο καζάνι
 καὶ κομματιασμένο
 Πέλοπος, τὸ ἔλυω-
 ξανάφτιαζε ὅπως ἦ
 καὶ ὅτι στὴ θεοὶ τοῦ
 ὤμου του, ὁ πατέ-
 ραντας τὸν τοῦβαλε

ὁ Πέλοψ ἔβασίλευ.
Ἡλεία καὶ ἀπέκτη

τὸν διδ
 ὅτι εἶχε
 ριῶδη
 δὲν ἐπὶ
 μετεβλ
 ἀλλὰ κ

της πού ἤξερε καλῶς
τὸν ἀδελφὸν τοῦ, καὶ
ἐκεῖνος τὰ ἴδια θύ-
ματα τὰ δικά του
εἶπεν ὅτι ὁ Ἄτρεϋς
κε σὲ μεγαλόψυχοι
δὲν ἐμάντευσε ὅτι εἶ-

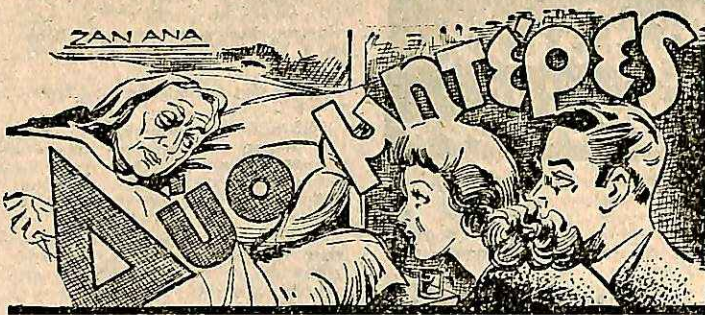

Εκείνη τη στιγμή δ. μας αίσθανθηκε σαν ζάλη. Ακόμη λίγο και θα κατακυλούσε τα μαρμαρένια σκαλοπάτια. Με άφρατα στο κόπο κατώρθωσε να κρατηθεί από τα κάγκελα, νοιώθοντας ένα γύρο της να γυρίζουν. Ο ταν έπεσε η ζάλη της, ο Ρενέ είχε εξαντληθεί. Έγυρσε στην καμάρια της τότε η Κλάρα και τρέμοντας συγκολλημένη έωθηκε στην άγκαλιά της κυρά Λίλας, περιμένοντας με αγωνία έφοιατική να γυρίσει ο άγαπητός της.

«ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΝΑ ΜΗ ΜΙΑΝΩΣΩ»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Δεν μπορείτε τούλάχιστον να μου πείτε πως έγνωρίζετε αυτόν τον Γκαστόν Ταντέ; — Αυτό μπορεί να σας το πω. Ήταν συμφοιτητής μου στο Πολυτεχνείο. Βρισκόμαστε στην τελευταία τάξη μαζί και έρρεκεται να πάρουμε το διπλωμά μας. Αλλά δεν το καταφέραμε. Έγώ προτίμησα ν' αρχίσω τις μονομαχίες... ευχάριστο επάγγελμα. Ή; Χαχαχα! Και αυτός έμπελεξε με τον έρωτα, και άφησε τις σπουδές του στη μέση. Ήταν όμως έξυπνο παιδί και όμορφο, με την αλήθεια πολύ όμορφο, σαν και σας.

— Είχατε ιδιαίτερα φιλία; — Όχι ακριβώς φιλία... Τον αγαπούσα και αυτός με αγαπούσε, αλλά δεν έταίριαζαμε. Αυτός ήταν ρομαντικός και όνειροπλόος. Αισθηματικός τύπος Ικανός να θυσιάσει για τη φιλία και για την αγάπη. Έμένα μ' άρεσε η κίνησις, οι περιπέτειες. Ποτέ δεν θα μπορούσα να Ικανοποιηθώ με τον έρωτα μιας γυναίκας μόνον. Αυτός, αν και έβλεπε εκκοσμημένες χρόνους, αγαπούσε μονάχα μια γυναίκα.

— Και την γνωρίζετε αυτή τη γυναίκα; ρώτησε ο Ρενέ δειλά. — Νεαρή μου, νεαρή μου, άποκρίθηκε ο Ραρέν. Έδώ φθάνουμε πάλι στο επίκεντρο σημείο... Μπορεί κανείς να ξέρει τι έχει με... σε ή καρδιά του ανθρώπου; Λέω πως αγαπούσε μία γυναίκα. Μπαρεί όμως ν' άγνόησε και πολλές, περισσότερες από όσες μπορούσε να φαντασθούμε. Μπορεί να ήθελε να επιδειχθεί πως εινε πιστός σε μίαν άγάπη... — Σας ρωτώ, κύριε Ραρέν, να μου πείτε χωρίς υπεκφυγές: Αγαπούσε την Άγνη ντε Σαντέρ, τη δεύτερη γυναίκα του πατέρα μου, που καθώς λένε, τον έσκότωσε κιόλας; ή καμμιαν άλλη; — Ο Ραρέν έξευσε το κεφάλι του και έφάνηκε αενοχωρημένος.

— Σας λέω πως δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως ήταν τρελλός από έρωτα για μία γυναίκα, παντερεμένη και πως η γυναίκα αυτή ήταν άληθινή μάγισσα και είχε καταφέρει να του άποσπάσει όλη την προσοχή, όλο το ενδιαφέρον του για τη ζωή. Τιποτε άλλο δεν τον ενδιέφερε έξω από τον έρωτά του... Πάντως, αν θέλετε τη γνώμη μου, δεν φαντάζομαι να τον έσκότωσε αυτή η Άγνη.

Τα τελευταία λόγια του έλεγε. Τον πεταχτά, σαν να μην έπρόκειτο τί έλεγε. Ο Ρενέ όμως αίσθανόθηκε το αίμα να άνεβαίνει στα μάγουλά του. — Πώς το λέτε αυτό; έφώναξε. — Φτάνει, φτάνει! έφώναξε κι' ο Ραρέν, μετανοιώνοντας κιόλας που είχε πη την τελευταία φράση. — Μα σας έξορκίζω, πέστε μου ποιος φαντάζεσθε πως τον έσκότωσε. Πιστεύετε άληθινά πως έσκότωσε ο πατέρας μου, όπως είχατε πη τότε, στο διαποράκι, στο

Σηκούνα; Το πιστεύετε αυτό;

— Δεν έννοω να συνεχίσω αύ τη τη συζήτηση μαζί σας, άποκρίθηκε ο Ραρέν με όφρος έαφρη και παγερό. Θελήσατε να σας πω για τον Γκαστόν Ταντέ. Αυτό το θέμα δεν εινε επικίνδυνο. Μπορώ να σας μιλήσω γι' αυτόν όσο θέλετε. Ήταν μία τρυφερή φύσις, παιδί στα εκκοσμημένα του χρόνια. Εύπιστος και καλός. Του άρεσαν οι τέχνες. Θά γινόταν ευχάριστος έλεγε ζωγράφος, αν ήταν πλούσιος. Αλλά η οικογένειά του είχε καταστραφή και κατάρθωσε με χιλιάδες ώσωνα νη όρη μίαν ύποτροφην για το πολυτεχνείο, όπου έποδούσε άρχιτέκτων. Θά γινόταν περίφημος άρχιτέκτων, θά δοξαζόταν για μία μέρα. Έχω στο σπίτι μου μερικά σχέδια του, εινε άσχημα. Αν θέλετε να τα Ιδείτε καμμιά φορά, πολύ ευχάριστος.

— Τι διάβολο με ενδιαφέρουν τα σχέδια του Γκαστόν Ταντέ; έφώναξε ο Ρενέ άνυπόμονα.

— Έχω κι' ένα σκίτσό του, συνέχισε ήρεμα ο Ραρέν. Μπορείτε έσείς που ελάθε ζωγράφος να παρατηρήσετε τί ευγενική φύσις του έχει... Μάλιστα, στήθεψέ τε! Έχω έναν άπο μου κάποια φωτογραφία, που είμαστε πέντε — έξη συμμαθητές μαζί. Θά ήμαστε τότε εικοσιδυό — εικοσιτριών χρόνων... Αυτός ήταν κιόλας έρωτευμένος.

— Έξωαλε από τον πορτοφόλι του και έδειξε στον Ρενέ μία παλαιά φωτογραφία.

— Ένας όμιλος από νεαρά παιδιά, γεμάτα χαρά, γεμάτα ζωή. Αυτός ο άόνατος και κοντός ελάμι έγώ, είπα ο Ραρέν. Με άγνωρίζετε;

— Και ποιος εινε ο Γκαστόν Ταντέ; ρώτησε ο Ρενέ με άδελή περιέργεια. — Ο πιο όμορφος άπ' όλους, αυτός!

— Έκνιταζε ο Ρενέ την γλυκειά μορφή που τούδεχνε με το δειχτικό ο συνομιλητής του. Ο Γκαστόν Ταντέ περνούσε ένα κεφάλι τους άλλους και η κορμοστασιά του ήταν λυγρή. Τα μαλλιά του έφαινονταν ξανά στή φωτογραφία. Τα μαλλιά του γαλάνα, καθαρά, χυμογεόσαν όνειροπόλο. Είχε μίαν ευγένεια αυτή η νεανική φυσιογνωμία, μία θερμή παράξη και συναρπαστική και ο Ρενέ, αν και προδιατεθειμένος εναντίον αυτού του ανθρώπου που είχε άναστατώσει την οικογένειά του, σθέντα το αίσθανόθηκε κάτι να του σφιγγη την καρδιά στην σκέψη πως ήγνε χαμένος μ' ένα τέλος τόσο τραγικό. Έκνιταζε να όρη κάποιαν όμοιότητα με την Κλάρα. Δεν έμοιαζαν. Μόνον ίσως το ύφος το γλυκό.

— Έσκυψε και ο Κάρολος Ραρέν στή φωτογραφία.

— Βλέπετε; έλεγε. Δεν εινε μία φυσιογνωμία παράξενα γοητευτική; — Έκνιταζε με κάτι μάτια περί

έργα μία τη φωτογραφία, μία τον Ρενέ.

Στενοχωρημένος αυτός κάτω από την εξεταστική αυτή ματιά, έδωσε πίσω τη φωτογραφία, άναστενάζοντας. Πήρε ένα όφρος σοβάρο άπειρητικό σχεδόν και έλεγε:

— Κύριε Ραρέν! Καλά θα σ' τά. Μου δώσατε μία ζωτανή εικόνα αυτού του Γκαστόν Ταντέ και όμολογώ ότι, ενώ τον άντιπαθούσα τώρα σαν να τον συνεπαίρησα. Αλλά σας έπαναλαμδώνω πως έχω την άξίωση να μου πείτε τί έξέρετε... — Κι' έγώ, νεαρή μου, σας έπαναλαμδώνω πως έχω δικαίωμα να μη μιλήσω κι' αν ξέρω.

— Έκνιταζόσαν άπειρητικά. — Πολύ καλά, έκανε ο Ρενέ, θά σκεφθώ αν πρέπει να σας στείλω τους μάρτυρές μου.

— Ό, όχι, έκανε ο Ραρέν παρκαλητικά. Αυτό να μην το κάνετε. Μην ξεχνάτε ότι έγώ δεν μπορώ να μονομαχήσω άσχημα και πάλι πως δεν μπορώ ν' άφρωσω να με σκοτώσει ένας νεαρός που δεν ξέρει να μονομαχεί.

Νοιώθοντας το αίμα ν' άνεβαίνει στα μάγουλά του, έγύρισε την πλάτη και έφυγε ο Ρενέ.

Καθώς έγύριζε προς την καμάρια του, παραξενεύθηκε ότι ενώ έπρεπε να εινε έξω φρενών έννοιασε μία παράξενη γαλήνη. Τα γαλάνα, καθαρία ματρία του Γκαστόν Ταντέ, γεμάτα πίστη και ένθουσια σμό, τον παρακολούθουσαν. Στην θισμένος από την τέχνη του να μ' έλεγε τις φυσιογνωμίες, τον έμυχολόγησε αυτόν τον πεπαιμένο νέο και κατάλαβε πως ο Γκαστόν Ταντέ, που ήταν κατά πάσαν πιθανότητα ο πατέρας της άγαπημένης του, δεν ήταν κανένας άσυνείδητος κυνηγός περιπετειών, όπως τον είχε φαντασθεί, αλλά μία ψυχή διαψασμένη για άγάπη.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ, ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΚΛΑΡΑ

Διηγήθηκε στην Κλάρα λέξι προς λέξι όσα του είχε πη ο Κ. Ρολος Ραρέν.

— Ρενέ, έλεγε αυτή με συγκίνησι, σ' ευχαρίστη για τα καλά λόγια που είπατε για τον Γκαστόν Ταντέ... για τον πατέρα μου... αν εινε αυτός ο πατέρας μου.

— Πάλι έχετε άμφιβολίες; — Μα ο Ραρέν δεν σου μίησε θετικά. Οι άμφιβολίες μένουν οι ίδιες.

— Άκουσε Κλάρα, έλεγε ο Ρενέ σοβάρα. Τώρα πιά δυό τρόποι έπαρχουν για να μάθωμε την άληθεια, ή να παραφυλάξω τον Κ. Ρολο Ραρέν και να του άκουμπω στο δολοφονικό το πιστόλι στον κρόταφο, λέγοντάς του πως θά τον σκοτώσω αν δεν μιλήσει... — Αυτό δεν μπορεί να το κάμω, έφώναξε με φρίκη η Κλάρα.

— Αν τον καλώσω σε μονομαχία πάλι, δεν έχει νόημα. Πολλές φορές τα λόγια τα προσάθητικά, που θά τον άνάγκάζαν να μονομαχήσωμε, μού ήρθαν στα χείλη, αλλά δεν τά είπα, γιατί ήξερα πως μπορούσα να χάσω άδικα τη ζωή μου, πως θά σ' άφηνα έσένα με τύψεις χωρίς λόγο. Ο Ραρέν δέ θά άναγκασθώ να μιλήσει, έπειδή δεν φοβάται τη μονομαχία. Μόνον αν τον καταλάβω άσπλο έξέπροσώπου, αλλά αυτό εινε δολοφονία... — Δεν μπορείς να κάμεις τέτοιο πράγμα, έσάπες η Κλάρα.

— Έρπύον λοιπόν έξακολουθείς να έχω άμφιβολίες και διαταγμούς για την παλιά την Ιστορία που γονέων μας, ένας τρόπος μάς μενει να τα έξακριβώσουμε όλοι: Νά όρθωμε τη μητέρα σου αν ήπαι, και να την Ικετεύσουμε να μάς πη την άλήθεια, αν εινε σε κατάστασι να μάς μιλήσει.

— Και πως θά την όρθωμε τη μητέρα μου; έκανε η Κλάρα σιγά. — Τ' αυτό θά μάς βοηθήσει και η σύη, και οι φίλοι μας άστυνομικοί, ο Ζάν Άμπέλ και ο Κλάιντ.

— Ίσως και η κυρά Λίλα πάλι. — Ίσως. Μα άς γυρίσουμε τώρα πιά στο Παρίσι.

— Θά μείνωμε με τους γονείς σου, Ρενέ. Αυτό δεν το θέλω.

— Ίσως νάχρησ δική. έλεγε ο

Ρενέ σκεπτικδός.

— Αν ήθελες να μείνωμε στο χωριό, σής κυρά Λίλας λιγάκι, έκανε η Κλάρα δειλά.

— Έσκέφθηκε πάλι ο Ρενέ και στο τέλος άποκρίθηκε:

— Δεν θά σου χαλάσω το χατίρι. Έσύ τούλάχιστον θά μείνης εής κυρά Λίλας.

— Κι' έσύ, Ρενέ;

— Έγώ θέσια θά μένω κοντά σου, έκτος όταν άναγκάσωμαι να φεύγω καθώς θά κυττάω να έρω τη μητέρα σου, Κλάρα.

— Πήγε να τον άγκαλιάσει η ευγνωμοσύνη. Μα έξαφνα, σταμάτησε στην αούδρημη κίνησή της. Τα χέρια της έπεσαν, σά να πάγωσαν. Η φρικτή σκέψη πως εινε ίσως ο άδελφός της την παρέλυσε. Με κόπο έξάσταξε τα δάκρυά της.

Ο Ρενέ τα κατάλαβε όλα και άναστενάξε θοραικά. Μέσα του έπάλυνε η έμπιστοσύνη που έπρεπε να ήχε στους γονείς και και ένα άριστο συναίσθημα φόβου, σχεδόν φρίκης.

Την άλλη μέρα πήγαν μαζί με την κυρά Λίλα στο χωριό, όπου έγκάτοησε την Κλάρα. Και αυτός έφυγε για το Παρίσι, να πάη να συναντηθεί με τους φίλους του άστυνομικούς, τον Ζάν Άμπέλ και τον Κλάιντ.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

— Έπέρασαν τέσσερις μήνες έφελτικοί. Όλοι υπέφεραν μ' αυτή την κατάσταση. Οι γονείς του Ρενέ καταλάβαιναν πως κάτι άσυνήθιστο συμβαίνει με τον υιό τους, μά δεν μπορούσαν να ξηγήσουν τί το στάσι του. Η Νόρα φοδόνταν μήπως άδελά της είχε άυσταρεσθή σελ την Κλάρα και δεν τολμούσε να ρωτήσει έλευθερα τον Ρενέ. Αυτός έρχονταν και τους έβλεπε, κάτι όμως ήταν άφύσικο στή στάσι του και η σκιά της μελαγχολίας έσκατινιανε τη γαλήνη ματρία του που ήταν πάντα γελαστή και όνειροπόλα.

— Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο αύξανε η άγωνία της Νόρας. Μία μέρα, έπί τέλους, έλεγε στον άδελφό της:

— Δεν σου φαίνεται άλλαγμαέως ο Ρενέ;

— Ο Μωρίς Σαντέρ έκούνησε κα ταφατικά το κεφάλι και άποκρίθηκε:

— Φαντάζομαι πως δεν εινε εύτυχής. Έκείνη η μικρή Κλάρα, που μού έφάνηκε τόσο καλή, ποιος ξέρει, τι γάκρυσε κι' αυτή. Ίσως να εινε, στο κάτω, κάτω, σαν τη μητέρα της.

Η Νόρα έκοκκίνισε ως τ' αίτιά και έσάπασε πολλή ώρα. Τα άνησχυα ματρία της έσπασφθηκαν γύρω, σά να προσπαθούσε να Ιδθ π' άπό τους τοίχους τι συμβαίνει, να διαβάσει τις σκέψεις άπό μακριά.

— Γιατί να κατοικούνε στο χωριό; έλεγε στο τέλος.

— Φαντάζομαι πως ο Ρενέ θέλει να άποφύγει το σκανδαλό. Βέβαια, δεν ήταν ιδανικός αυτός ο γάμος... — Κι' έγώ το λέω, δεν ήταν Ιδανικός, άναστενάξε η Νόρα και έξαφνα τα δάκρυα μαζεύτηκαν στα μάτια της.

— Γιατί κλάις; τη ρήτησε ο άνδρας της παραξενεμένος.

— Δεν έπρεπε να την πάρη. Δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να τον άφήσω να την πάρη, έλεγε η Νόρα.

Δεν έκλεινε πολύ, άλλά φαινόταν τόσο άυστοχισμένη έλαφικά, που ο Μωρίς έστράβε.

— Τι έχεις; έκανε με καλωσύνη. Ίσως να μη συμβαίνει τίποτε άπ' όλο αυτά, ίσως αυτοί να περυνόμε με χαρά και να προτιμούν την έρωτική τους μοναξιά.

— Όχι, όχι, έδόγησε η Νόρα. Δεν μπορεί να εινε εύτυχισμένος ένας τέτοιος γάμος... Το περλάδω...

— Τι το θέλουν το παρελθόν, αν άναμνιούνται; την έκοψε ο άνδρας της. Έγώ σου λέω πως αν δεν εινε εύτυχισμένοι, δεν φταιει το παρελθόν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ποιά είνε Η ΕΔΡΑ του Έρωτος;

— Έρως και... ραδιόφωνο. —
— Άπό τα μάτια πιάνεται... —
— Γιατί μαλώνουν το ζευγύ. —
— Έρως και μυαλό.

Υπάρχουν πολλές και διάφορες θεωρίες περί έρωτος, περισσότερες ή λιγώτερες, παράξενες, άπο τις μαγικές της άρχαιοτήτες και του Μεσαίωνα έως τις νεώτερες που άσάφηνονται σ' εξηγήσεις ήλεκτρολογικές.

Οι πρώτες είχαν ως άποτέλεσμα την κατασκευή διαφόρων φυλτρών, που κατά τους μάγους έγγεννοδούν ή έθεράπευαν το έρωτικό πάθος.

Όσο για τις δεύτερες, ή πιο ένδιαφέροντα μεταξύ των εινε εκείνη που δίδωσσε πρό έτών κοιποίσε καθηγήτρια της πειραματικής ψυχολογίας, στο Ρότερντεμ: ότι ο έρως έχει μεγάλη συγγένεια με... το ραδιόφωνο και ότι ή συμπάθεια και ή σπορη δεν εινε παρά ήλεκτρομαγνητικά φαινόμενα εύον τονισμοί.

Μ' άλλα λόγια, κατά τη γνώμη του καθηγητού, δυό σούζονι ή δυό έρωτευμένοι που μαλώνουν συχνά μεταξύ των, πρέπει να θεωρηθύν δυό ήλεκτρικοί πομποί που δεν έχουν το ίδιο μήκος κύματος.

Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

Σε ποιά όμως ακριβώς όργανο γεννιόται το συναίσθημα έκεινο της συμπάθειας, που μεγαλώνει σιγά-σιγά, γιγαντούται και φθάνει συχνά ως τον έρωτικό παροξυσμό, που έχει πραγματικών παθών λογικό χαρακτήρα, όπως τα σοβαρώτερα συμπτώματα της τρέλας;

Ο πρώτος σπόρος του έρωτος σπείρεται στις περισσότερες περιπτώσεις τουλάχιστον, εισχωρεί στο φρενικό και μαχικό «έγώ» μας άπό το θαυμαστότερο και τελειότερο αίσθητήριο όργανο: τα μάτια.

Ένας καθηγητής πανεπιστημίου έλεγε κάποτε, λογοποιώντας, ότι οι έρωτικές άπάτες εινε τόσο συχνές, έπειδή ο έρως γεννιόται άπό τα μάτια κι' έπειδή τα μάτια εινε το αίσθητήριο όργανο που έξαπατάται περισσότερο — όπως δείχνουν οι πολυάριθμες όπτικές άπάτες. Μήπως, άλλωστε, και μια λαϊκή παροιμία δεν δείχνει για τον έρωτα ότι «άπό τα μάτια πιά νεται...»;

Η άραση, λοιπόν, εινε, κατά 75 τοις 100 το λιγώτερο, ή πρώτη υπεύθυνη του έρωτος, με όλες τις περιπλοκές του, άπο τις αισθηματικές ως τις έγκληματικές.

Δεν πρέπει όμως να νομίσω κανείς ότι, όσο περισσότερα πράγματα βλέπει το μάτι, τόσο καλύτερα εινε το έρωτικό άποτέλεσμα, δηλαδή ότι ο έρως άναπτύσσεται άναλόγως προς τον γνυσμό. Άπεναντίας, ένας άστράγαλος που διακρινόταν κάτω άπό ένα φουστάκι προ 40 έτών, είχε πολύ μεγαλύτερη έπίδρασι επί του άνδρικού φύλου, παρά ο άπόλυτος σκεδόν γνυσμός των νεότερων πιάς.

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Φαίνεται πολύπλοκο και μυστηριώδες το έρωτικό αίσθημα έσπεύδα έπί πολλούς αιώνας ότι ήταν ένστικτομένο στην καρδιά. Γι' αυτό οι ποιητές, οι συγγραφείς κλπ, μας παρουσιάζουν πάντοτε την καρδιά ως σύμβολο και θρόνον του έρωτος.

Φυσιολογικός ή καρδιά, εινε πράγματι ένα όργανο που δείχνει τις αισθηματικές συγκινήσεις. Οι μεταβολές των παλμών της μπορεί να χρησιμοποιούν για να μετρηθώ με άκρίβεια ή ένταση ενός συναισθήματος. Δεν άρκει όμως αυτό για ν' άποδείχθω ότι έκει έ

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ποιά τριών μηνών, κάποια άναγνώστριά μου θέλησε να καταφύγω με μένα και να ζήτηση τη γνώμη μου, προκειμένου να διαλέξω μεταξύ δυό προσώπων. Ησκοπία δηλαδήμπροστά στο δίλημμα τι να προτιμήσω: έκεινον που ήξερε ότι κοντά του θαδέρριζε την άγάπη, ή τη σπορη, την άφροσύνη, την οικογενειακή γαλήνη, μα που, καθώς έαφός δεν έδοκίμασε καμμιαν έντονη συγκίνησι, ή, τώ, άλλων, που ένα ήξερε ότι ο σύνδεσμος μαζί του θα ήγεινε πολλά κενά, άστόσο της άρεσε σε βαθμό που να της έκμηνενίξη κάθε λογική και θέληση. Θά μού πείτε: δεν την συνέδεε τίποτε με τον πρώτο; Αντίθετα. Την συνέδεαν πολλά πράγματα. Μα όλα αυτά τα πράγματα σε βαθμό ήρεμο. Κι' ενώ αυτός ο νέος δεν της ήταν διόλου ξένος, μά άποτελούσε ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής της, άστόσο τον άπεμάκρυνε. Γιατί, όπως είπαμε, κατά βάθος δεν την συγκινούσε, έστα και αν έγνώριζε εκ των προτέρων ότι ένας σύνδεσμος μαζί του θα της άφηνε πολλά κενά. Άποτέλεσμα; Η κοπέλα αυτή μού ξαναγράφει σήμερα, έπειτα άπό τρεις μήνες, για να μού όμολογήση την πλάση της και να μού ζήτηση να την βοηθήσω να έρρη το αίτιο που την ώδήγησε ν' ακολουθήση έναν τόσο πλάνο δρόμο.

«Δεν σε άκούσα, άγαπητή Εύα. Κι' ενώ έσύ μού υπέδειξε να προτιμήσω έκεινον που κοντά του θαδέρριζε την άγάπη, ή σπορη, ή γαλήνη κλπ., έγώ, ύπακούοντας στη φωνή της καρδιάς μου έσκέφθηκα: «Λύονται ποτέ με τη λογική αυτά τα ζητήματα; Η Εύα μιλώ σαν ένα τρίτο πρόσωπο αυτή τη στιγμή και κρίνει τα πράγματα, α με την ψυχή λογιέται...» Κι' έτσι, σήμερα αίσθανόμαι τον έαυτό μου τόσο μόνον! Νυσταγών την άγάπη του άλλου, που άπεμάκρυνε και πονώ για την τόση μοναξιά μου. Γιατί ενώ έξακολουθώ να βλέπω τον δεύτερο, τον βρίσκω τόσο έγωιστή! Κάνει μόνον ό,τι Ικανοποιεί τον ίδιο.

Ποιά εινε λοιπόν το αίτιο που με ώδήγησε ν' ακολουθήσω τόσο στραδό δρόμο;...

Όπως κι' έσύ θ' άναγνωρίζης, άγαπητή μου, δεν έμειλα τότε σαν ένα τρίτο πρόσωπο αυτή τη στιγμή και κρίνει τα πράγματα σαν μία γυναίκα που μπορούσε να ζήση την περίπτωση σου και που ή λογική της κάθε άλλο παρά ψυχρή ήταν. Ήταν μία λογική γεμάτη συνασθηματικότητα και ακριβώς με συγκινούσε έκεινο που τότε έσενά σε άφηνε σχεδόν άσυγκίνητη. Έκεινο που Ικανοποιεί τον ψυχικό μας κόσμο και όχι τον αισθησιακό. Και κάποτε λάθος όταν λέε ότι ο πηκόςσες στη φωνή της καρδιάς σου. Γιατί έκεινο που σου εξεμνδένει κάθε λογική και θέληση δεν είχε καμμιαν σχέση με τον κόσμο της καρδιάς, μά με τον κόσμο των αισθήσεων. Σήμερα που της ξεφεύγει πικρό παράπονο γιατί νοιώθει να εινε μόνη, και νυσταγεί την άγάπη που έχασε.

Κάτω από την έπίδρασι ενός πάθους, που είχες καθήκον να διαμύση, άσέβησες για όλα έκεινα που σου προσέφερε ο πρώτος και έχασες όλα όσα σε συνέδεαν μαζί του. Γιατί, όπως θυμάσαι, ο δεσμός σου αυτός είχε όλα τα έφοδια για να άποθώ εύτυχισμένος. Το αίτιο λοιπόν που με ώδήγησε ν' ακολουθήσω τον πλάνο δρόμο ήταν ή άδυναμία σου, ή μάλλον ή έλλειψη θέλησής σου, να προσπαθήσεις να έπιβλήθης στον έαυτό σου και άφισες να παρασπάρθης άπό το πάθος σου. Γιατί τί άλλο ήταν παρά πάθος; Άφού έθ' άρχισες προείδες τί έμελλε να συμβή, είδες πρό παντός, τα κενά που σου άφινε ο δεσμός αυτός, άπόσπας έπειδή σου άρεσε, έτραβήξες έμπρος. Μά δεν έπιτρέπεται να χαλάμε τη ζωή μας για ένα «μού άρέσει». Σαν έδοκίμασες μπροστά σ' ένα τέτοιο συναίσθημα, έχωμε καθήκον να το διαμύσωμε. Δεν εινε διόλου δύσκολο αυτό άρκει να τό θέλω με. Άλλοιόμουν, αν κάθε φορά που μάς άρέσει κάτι, κυττάμε να τό άπολαύσουμε με κάθε θυσία. Εινε πολύ πιθανόν ή άπόλυσις αυτή να εινε πολύ κοτώτερη της θυσίας που έκαναμε. Και το άνακαλύπτουμε όταν πιά εινε άργά.

Δεν εινε μαθηματικός ύπολογισμός αυτό που με κάνει να σκέπτομαι έτσι, μά ή λογική της καρδιάς. Γιατί και ή καρδιά έχει κι' αυτή τη λογική που που εινε κατά πολύ άνωτερη άπό — άς μού έπιτραπή ή έμφροσις — τη λογική των αισθήσεων.

Άποδείξει, που όταν ή καρδιά μείνη άνικανοποίητη, πονεί, νυσταγεί, άνασθίζει.

Έτσι εινε: Το πάθος παρέρχεται πολύ γρήγορα και την κυριαρχία θέσι την παίρνει ή λογική της καρδιάς, άφού έκεινη πρέπει να την έχη, μά και ή φύσις σ' αυτήν την έδωσε.

EYA

χει την έδρα του ο έρως. Και ή έπίδρασις μάς δίδει, με το χλωμό ή κόκκινο χρώμα της, καταφανή και άναμφισβήτητα σημεία διαφόρων συγκινήσεων. Και είνε όμως δεν θά σκεφθώ θέσια να πη ότι ο έρως ο θυμός ή ο φόβος γεννιόταν στα μάγουλά

Η «ΦΡΕΝΟΛΟΓΙΑ»

Έξαιρετικόσθε να περάσω πολλούς καιρούς πρστώ οι άνθρωποι καταλάβουν την απουδασιότητα του μυαλού στην λειτουργία του άσθματικού όργανισμο. Ακόμη και ο μέγας Άριστοτέλης, έπίστευε ότι το μυαλό δεν έχρησιμόμε, παρά για να κρούνη το αίμα και έταροδοσθός σ' άλλα όργανα του σώματος της έδρα διαφόρων συναισθημάτων, για τα όποια έχει άποδείχθω πιά πρό πολλού ότι ρυθμίζονται άπό το μυαλό.

Περί τα τέλη όμως του 18ου αιώνας, ο καθηγητής Φραγκίσκος Γκόλλ διατύπωσε νέες θεωρίες, που άναποκρίνονταν πολυ περισσότερο προς την πραγματικότητα. Έδημιούργησε έτσι την «φρενολογία» και έκαμε στη Βιέννη, μία σειρά διαλέξεων για την άνατομία του μυαλού.

Πολλοί έπιστήμονες έτάχονταν τότε με το μέρος του Βιεννέζου συναδέλφου των, ενώ οι λίγοι που δεν ήθελαν να ύποστηρίζουν την άπομ αυτή, προσεπάθησαν ν' άποδείξουν έσφαλμένη τη γνώμη του

Φραγκίσκου Γκόλλ, που έπέμεινε στη θεωρία του και που άπέδειχθη εκ των ύστερων άκριβής. Η «φρενολογία άποδίδει τις διαφορές των τάσεων, των ταλέντων, των ψυχικών κάποιων των διαφόρων αίσθημάτων στην διαφορετική κατασκευή του μυαλού των. Διαδσκει, δηλαδή, ότι σε κάθε ψυχικό κόν τύπο, αντιστοιχεί μία έντονη σμένη ποικιλία έγκεφαλικής διατάσεως, ότι, άναλόγως των τάσεων μας, άναπτύσσεται έξαιρετικά ένα άρισμένο τμήμα του μυαλού μας και ότι ή τοπική αυτή έξωτερίκε διακρίνεται έξωτερικώς άπο το έξόγκωμα που παρουσιάζει το κρανίο στο μέρος έκεινο.

Ο ΕΡΩΣ ΕΛΑΡΕΥΕΙ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

Κατά τον Γκόλλ, λοιπόν, ο έρως έδρεβεί από πιά μέρος του μυαλού. Όσοι άνθρωποι έχουν στο σημείο αυτό ένα έξόγκωμα κρανιακό, εινε προικισμένοι άπό τη φύσι με έξαιρετική έρωτική προδιάθεση.

Άπεναντίας, έκείνοι στους άποποις εινε άσσοφικό το τμήμα αυτό του μυαλού, «δείχνουν άδίαφορία προς τον έρωτα και τάσι προς την μοναστική ζωή. Λίγο πιο πιά από την έδρα του έρωτος, βρίσκεται άλλο τμήμα του μυαλού όπου άναπτύσσεται ή πατρική ή ή μητρική σπορη.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

28ον

— Έχει καλώς, ψιθύρισε ο νεός. Δεν έχουμε παρά να γυρίσωμε στα δέματα μας.

— Έστραψεν πρόσωπόν της πλάγιον. — Άλλα την ίδια στιγμή μια τρομερή θλαστική εξέφραση από τα χείλη του. Στήν άλλη άκρη του Λούβρου, εφάρμοξε ένας άλλος ζωντανός φραγμός. — Έτσι είχε μπροστά του είκοσι ετών. Πίσω του άλλους τούσους. Άριστερά του ύψοντο ο δόκος του Λούβρου. Δεξιά το ποταμό.

— Δεν μου απομένει, έσκέφθη. — Παρά να βουτηχθώ στο νερό. — Ήταν έτοιμος να κατέβη την όχθη.

Τη στιγμή εκείνη, έφάνηκαν τρεις θάρκες, που κατέβαιναν άργα το ρεύμα του ποταμού. Μία εμβρόντια εξέφυγε από την πρώτη. Το ίδιο έγινε και από τις δύο άλλες.

— Ο Μπωρεβέρ ένοιωσε έναν κρύο Ισρώτα να περιρέχει το σώμα του. — Έπρεπε να πεθάνη. — Έπρόκειτο το τε έφρασε του και κούταξε μπροστά και έπειτα πίσω του, για να δει την όχθη.

— Άλλα τα δύο φράγματα είχαν αρχίσει να κινούνται προς το μέρος του.

— Έπρεπε τότε κάτι που δών είχε ήδη άκουη. Προς το μέρος του Λούβρου υπήρχε μια άνοιξη πόρτα και δύο σανίδες περνώσαν επάνω από την τάφρο, ώδηγούσαν σ' αυτή.

— Η πόρτα αυτή έφαινόταν σαν να τού φώναζε: — Ίδου η όδος της σωτηρίας! — Ακολουθήσε την!

— Ο Μπωρεβέρ δεν έδίστασε. Διέσχισε αυτήν την μικρή γέφυρα, έπέρασε κάτω από την πόρτα και βρέθηκε μέσα σε μια αυλή.

— Την ίδια στιγμή, μια σιδερένια πόρτα έκλεισε με θόρυβο και μέσα από το σκοτάδι έπρόκυψε μια μακρά σειρά από όπλαφόρους με προτεταμένα τα όπλα.

— Αυτό ήταν μεγαλούργημα του Ρονσερόλ.

— Ο Λαγκάρντο είχε τοποθετηθή μέσα σ' αυτή την αυλή από τον διευθυντή της αστυνομίας. — Έπρόκειτο περί της τιμητικής θέσεως.

— Πάρτε δούλους άνδρας νομίζετε άναγκάσιους, τού είχαν ελπίη ο Ρονσερόλ.

— Ο Λαγκάρντο εύρισκετο λοιπόν εκεί με τους άνδρας που άποσάσματοσ που θανάτων, που, άγαντα κτιμούν για την προηγούμενη άποτυχία των, άναιρεύοντο ότι άπ έπαιοναν μια τρομερή έκδίκηση.

— Με την πρώτη ματιά, ο Μπωρεβέρ τούς άνέγνωσε.

— Το άποσάσμα τού θανάτου τον περιεκύκλωσε άμέσως. — Ο Λαγκάρντο άποχώρησε.

— Μια άστραπη έπέρασε εκείνη τη στιγμή από το μυαλό του Μπωρεβέρ. Μια φωτεινή ιδέα που ο κίνδυνος τον άποστον διέτρεχε τού είχε ύπαγορεύσει.

— Ακολουθήσε με, είπε ο Λαγκάρντο.

— Ο Μπωρεβέρ τον έκρίταξε κατά πρόσωπον και τού άπήντησε ψυχρά:

— Όδηγηστέ με έμπρός εις την βασιλείαν Αικατερίνην.

— Έμπρός! έφώναξε ο άρχηγός του άποσάσματος τού θανάτου. Προτιμάς μίσην και συλληφθής διά της θλάς;

— Ο Μπωρεβέρ, έχωμύλωσε την φωνή και ψιθύρισε σιγά:

— Θέλεις μήπως να πεθάνη ή βασιλίσα επάνω στο Ικρίωμα; Και σ' έλπιση;

— Ο Λαγκάρντο άσπασε μια θλάσφομή και έσυρε το έγγχειρίδιό του.

— Δεν θα σου χρησιμοποιήσώ σε τίποτε να με σκοτώσει, είπε ο Μπωρεβέρ. Μέσα σε μια ώρα ο βασιλεύς της Γαλλίας θα έχη μάθει ποιόν τού έπετέθησαν κάτω από τα παράθυρα του μεγάρου τού διευθυντού της αστυνομίας, άπό ποιόν έδολορονθήσαν οι δώδεκα άνδρες της άκολουθίας του και ποίος είχε άδειν σ' αυτή τη θέσι τούς δολοφόνους. Με καταλαβαίνεις Λαγκάρντο; Τώρα πρέπει να καταλάβης άκόμη ότι μάλλον έγω μπορώ να έμποδίσω αυτή την πληροφορία να φθάση ως τον βασιλέα. Μόνος, μ' έννοιες:

— Ο Λαγκάρντο ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. — Ένας άφάρος άνέθηκε στα χείλη του. Πιά μια στιγμή, έσκέφθηκε να ευθύση το έγγχειρίδιό μέσα στο ίδιο του το στήθος.

— Ο Μπωρεβέρ έχωμύλωσε και έσκέφθηκε:

— Τίποτε να με σκοτώσει, είπε ο Μπωρεβέρ. Μέσα σε μια ώρα ο βασιλεύς της Γαλλίας θα έχη μάθει ποιόν τού έπετέθησαν κάτω από τα παράθυρα του μεγάρου τού διευθυντού της αστυνομίας, άπό ποιόν έδολορονθήσαν οι δώδεκα άνδρες της άκολουθίας του και ποίος είχε άδειν σ' αυτή τη θέσι τούς δολοφόνους. Με καταλαβαίνεις Λαγκάρντο; Τώρα πρέπει να καταλάβης άκόμη ότι μάλλον έγω μπορώ να έμποδίσω αυτή την πληροφορία να φθάση ως τον βασιλέα. Μόνος, μ' έννοιες:

— Ο Λαγκάρντο ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. — Ένας άφάρος άνέθηκε στα χείλη του. Πιά μια στιγμή, έσκέφθηκε να ευθύση το έγγχειρίδιό μέσα στο ίδιο του το στήθος.

— Ο Μπωρεβέρ έχωμύλωσε και έσκέφθηκε:

— Όδηγηστέ με στη βασιλείαν. Προτίκαται για τη σωτηρία της. Και για τη δική σου έλπιση. Κάμει γρήγορα προτού να φθάση ο Ρονσερόλ.

— Ο Λαγκάρντο άντηδήσε.

— Ναι, ναι. Έχεις δίκιο, είπε. — Έμπρός, φέγετε, διέταξε, στρέψτε μένος προς τούς άνδρας του. Με άκούετε; Φύγετε! Θά με περιμένετε έξω από το Λούβρο.

— Ά άνδρες τού άποσάσματος άκινήσαν προς τήν έξοδο.

— Ο Λαγκάρντο και ο Μπωρεβέρ έδύνανον κατόπιν.

— Μόλις έγινον περσέτε μερικά λεπτά και η αυλή έρωτισθηκε έσφαιρικά από πυρσούς. Θά είχαν συγκιντωθή εκεί περί τούς έκατό χιλιάδες.

— Ο Ρονσερόλ είχε φθάσει μεταξύ των πυρών και με την πού τη ματιά είδε ότι η αυλή ήταν κενή. Μόνον ένας άνδρας έσείσκει το άκκι, που είχε παραμείνει κατά διάντησιν τού Λαγκάρντο.

— Πού έπιναν αυτόν τον άνδρα πουν; έρώτησε ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Ο άνδρας αυτός δεν ήλθε εδώ.

— Δεν ήλθε;

— Ο άσχημος άκουσε φωνές στη γειτονική σήλη και έπνευσε έκαί με τούς άνδρες του. άποσάσματοσ με μόνον έδω για να άφαινοιντο. Δεν είδα να μπαίνει κανένας...

— Ο Ρονσερόλ κατέπεσε σ' ένα λιθίνον κάθισμα κι' ένας θάρος άναστατήθηκε έδωχέ από το στήθος του.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

— Ο Μπωρεβέρ και η Αικατερίνη, ό ένας άπέναντι στον άλλον, άκουετοήσαν για μια στιγμή διά τού θλάσματος.

— Η βασιλίσα ήταν ήρεμη και μεγαλοπρεπής.

— Σεις είσατε ο Ρονσιόλ ντέ Μπωρεβέρ; έρώτησε με άπότομο ύφος.

— Ο νεός ποσέκλινε. — Ήταν βασιλεύς. — Άλλα σ' αυτή τη φωνή έκαυε την καρδιά του να παγώσει. — Αύτη τη στιγμή, έπαιζε τα πόντα τού έλπίσματος.

— Η βασιλίσα ήταν ήρεμη και μεγαλοπρεπής.

— Σεις είσατε εκείνος που άπει λείπε τη βασιλίσα σας; έσυνέχισε η Αικατερίνη.

— Έπρεμνε να άκούση μια διαμαρτυρία, μια θεαίσιμη άποσάσματος και πιστεύω, — Άλλ, ο Μπωρεβέρ άπήντησε άτάραχος.

— Μάλιστα κυρία.

— Άπαντήστέ μου με ασφηνεία και ελλικρινεία: Τι έβρετε, τί θέλετε και τί άποσάτε να κάμνετε.

Μην άπεριτρίψετε καθόλου τις άνέμενές σας.

— Κυρία, άπήντησε ο Μπωρεβέρ, με την ίδια άτάραξη, μπόρώ να σας κάμω να πεθάνετε άπως εκείνοι που σκοτώνουν τον βασιλέα. — Η άποδείξις ότι δεν άπεριτρίψω τις άνέμενές μου είναι ότι με άκούτε αυτή τη στιγμή, έμένα τον φτωχό διάβολο, ενώ σεις είσατε μια πανίσχυρη βασιλίσα. Τι θέλω; Νά ζήσω. Αυτό είναι όλο. Θέλω λοιπόν τον λόγο σας ως ά συλλήψεσι ότι δεν θα έπιχειρήσετε τίποτε άνέναντίον της ζωής μου. Είμαι ελλικρινής, όπως έλέπετε. Τώρα, Ίδου τι ξέρω. Πρώτα-πρώτα, ότι ο γυίός σας — Έρρίκος δεν είναι γυίός τού βασιλέως της Γαλλίας. Δεύτερον, ότι έστειλατε τον Λαγκάρντο να μάχασθω τον βασιλέα έξω από το μέγαρο τού διευθυντού της αστυνομίας. Δεν έξω τίποτε άλλο.

— Η Αικατερίνη άνέπνευσε με δυσκολία.

— Το άποσάσμα τού θανάτου άνέμενε στον προθάλαμο, κρυμμένο πίσω από τα παραπέτασματα. — Η διαταγή που είχαν λάθει εκεί που τού άποτέλουσαν ήταν σαφής: θά έσκοτώναν όποιονδήποτε άπεπειράτο να μπει στα διαμερίσματα της βασιλείας, έάν δώ ο Μπωρεβέρ έρισκόταν εκεί.

— Παι! όλα αυτά, η Αικατερίνη έτρεψε.

— Είπατε, έκαμν, ότι ύπάρχει κάποιος που πρόκειται μέσα σε μια ώρα να είδοποιήση τον βασιλέα.

— Άάθος. — Η μισή ώρα έχει τερμάσει πιά. Δεν άπομένει παρά μισή ώρα μόνον.

— Μπορείτε να είδοποιήσετε αυτόν τον άνδρα που φθάση από το Λούβρο;

— Μάλιστα, κυρία. Και είμαι ο μόνος που μπορώ να τού κάμω. — Σας είδω τον λόγο μου γι' αυτό, έάν μου δώσετε και σεις τον δικό σας ότι θά σέβασθώ την ζωήν μου.

— Η Αικατερίνη άντεστέαζε. — Η προσάβεια που κατέβαλε για να μην όρμηθή ένάντιον τού άναιδούς αυτού νέου ήταν πελώρια. Ποτέ δεν είχε αισθανθή τόσο μίσος ένάντιον ενός άνθρώπου.

— Υπόσχομαι να σέβασθώ τη ζωή σας, είπε. Τό όρκίζομαι.

— Ο Μπωρεβέρ υπέκλιθη.

— Κυρία, όδηγηστέ με έξω από το Λούβρο, έκαμν, έάν θέλετε να φθάσω έγκαιρος.

— Η Αικατερίνη έπνευσε τη φωνή τού μίσους που ήταν έτοιμη ν' άνέσθι στα χείλη της.

— Ελάτε, είπε.

— Όδηγησε πράγματι τον νέον έως μια μικρή πόρτα και την άνοίξε ή ίδια.

— Ένας λεπτός άργόστερος, ο Μπωρεβέρ έρισκόταν έξω. — Η Αικατερίνη έσπρώχθηκε στον τοίχο για να μην πέση. Μια ακία έπρόβαλε έσφαιρικά μπροστά της.

— Ακολουθήσε τον, διέταξε. Και προσάβησε να μάθης με κάθε θυσία πού μείνει.

— Ο Λαγκάρντο άρμυσε προς την διευθύση που είχε ακολουθήσει ο Μπωρεβέρ.

— Η Αικατερίνη έπείστωσε τότε στα δέματα της, άνέθηκε μια σκάλα και βρέθηκε σε μια στοά, άπου πολλοί άνδρες άπο χειρονομούν και έφώναζαν.

— Και όμως άνέθηκε τη μικρή γέφυρα, που έφανε στην αυλή...

— Βρίσκειται μέσα στο Λούβρο...

— Αυτό είναι βέβαιον.

— Βέβαιον είναι ότι έρισκόταν...

— Και έγω νομίζω ότι ο άνδρας που τού ζητείτε δεν έρισκεται πιά μέσα στο Λούβρο, είπε η βασιλίσα.

— Κουφία... έψέλλισε ο Ρονσερόλ, έξοστε άσφαλώς κάτι... Θά έβδιναι και τη ζωή μου άκόμη, για να μάθω εκείνον που έβρετε.

— Άχρη το πούλ! ο Λαγκάρντο θά σας πη που μπορείτε να βρήτε τον άνδρα σας.

— Η Αικατερίνη έπαρήθε κατόπιν στα διαμερίσματά της.

ΕΝΕΔΡΑ

— Κατά τις έξη τού πρωί, η ίδια κινώσθησε την πόρτα τού δωματίου.

— Ο θάνατος που έκανε έξοπτη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: — Η συνέχεια.

ου, όπου ο Μπωρεβέρ είχαν έλθει να περσώη το ύπόλοιπο της περιπετειώδους εκείνης νύχτας.

— Ο νέος είχε ριχθή στο κρεβάτι με όλα του τα ρούχα και, όπως ήταν έπόμενο, ένας θάρος ύπνος είχε κλείσει τα έλθάρια του.

— Η Μύρτα τον έκρίταζε σιωπηλή για μερικάς στιγμές. Τόν άγατούσε με όλη της την καρδιά, αλλά είχε άπληυσθή σχεδόν ότι θά μπορούσε ποτέ να τον συγκινήση.

— Η νέα έανάκλεισε κατόπιν την πόρτα και έβγήκε.

— Έπινεν έπειτα ν' άνοιξη τη μεγάλη πόρτα τού πανδοχείου της. — Άλλ, άσφως έσταμάτησε και έγινε άσφικτά πολύ άσχηρη:

— Τι θέλουν όλοι αυτοί οι άνδρες; έκαμν.

— Τους έξήτασε με προσοχή από μια μικρή σχισμάδα. — Ήταν πέντε που είχαν συλλωγμένα τα μάτια των στο πανδοχείο. Μεταξύ αυτών έρισκόταν ο Λαγκάρντο.

— Η Μύρτα τον άνενώρισε.

— Έπρεζε άμέσως για να είδω ποιήση τον Μπωρεβέρ. — Άλλ, έσταμάτησε έπειτα από μερικάς δέματα και έξαναγύρισε στην πόρτα για να κυττάξη καλύτερα.

— Οι άνδρες που είχαν γυίει τώρα δέκα και σέ λίγο έφθασαν τον άριθμό των δέκα πέντε.

— Η νέα έκρίταζε γύρω της. — Η πόρτα ήταν πολύ γερή και τα ρέβρυρα τού ίσογείου έφράσσονταν με κάγκελλα.

— Θά κρατήσωμε για μία ώρα, έσκέφθηκε. — Άλλα τί πρέπει να γίνη; Θεέ μου, δεν ύπάρχει έδω κανείς άλλος για να τον βοηθήση.

— Άρχισε έπειτα να μετακινή τα έπιπλα, δημιουργώντας ένα είδος προχωμάτιον κατά μέρη που τα έθεωρούσε περισσότερο άσθενή.

— Μετέφερε κατόπιν δύο τοεκούρια, μερικάς σιδερένιες ράβδους και διάφορα άλλα άντικείμενα που θά μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν ως όπλα.

— Όταν έτελείωσε όλες αυτές τις προετοιμασίες, άνέθηκε στο έπίκάτω πάτωμα και έκρίταζε από τη γρίλλα ενός παραθύρου. — Ο Ρονσερόλ και άλλοι έννοιλοι είχαν φθάσει έν τώ μεταξύ.

— Η Μύρτα έορίζε ένα θλάσμα στα γειτονικά σπείτα. — Όλα τα πασάφωρα ήταν κλειστά. — Όλοι πασάφωρα ήταν κλειστά. — Όλοι πασάφωρα ήταν κλειστά.

— Μόνον ένα πασάφωρο ήταν άνοιχτό. Μια γυναίκα έστέκετο άκίλητη σ' αυτό — μια γυναίκα με γήπη σ' αυτό — μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά, με άσπρο πρόσωπο και με σβυσμένα χαρακτηριστικά.

— Η Μύρτα έκαμν το σταυρό της ψιδυρίστας.

— Η κυρία χωρίς όνομα! Θά μάς φέρη δυστυχία!

— Τι έκρίταζε άρα γν αυτή η γυναίκα;

— Εάν η Μύρτα ήταν λιγώτερο τρομαγμένη, θά έέλεπε το θλάμα της κυρίας χωρίς όνομα να είναι στηρημένο επάνω σε δύο άνα θράουσες: τον στρατάρχη Ζακ ντ' Άλμπαν ντέ Σαιντ. Άντρέ και τον διευθυντή της αστυνομίας Γκαστόν ντέ Ρονσερόλ.

— Η Μύρτα, όπισθοχωρώντας, έεχε προσκρούσει επάνω σ' ένα σάκκο, τον όποιον άνέτρεψε.

— Άλλά, καθώς έπινε γινε να τον παραμερήση, το πρόσωπό της έλαμψε έσφαιρικά από χαρά.

— Σε μια γωνία τού δωματίου όπρηξε ένας μύλος με μανιέλλα, που έχρησιμυε για να φλέσσοντα τα μηχανορικά. — Η Μύρτα άβασε μέσα σ' αυτόν τον σάκκο και τόν έθεσε κατόπιν εις κίνισιν. — Έκτε λούσε αυτήν την έργασίαν με τα χύπια, με μανιάν, με άλπηνην λίσσαν.

— Όταν έτελείωσε, άβασε την σκόνη μέσα σε ένα κιάδιον και έπειτα έορίσε έναν κανιστόριο σάκο με μέσα στο μέλο.

— Στο δόμο, έπικρατούσε άπλότος σιωπή. Μόνον οι όπλαφόροι τού Ρονσερόλ και τού Λαγκάρντο έπαιοναν τις κατάλληλες θέσεις.

— Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η άγνοσία της Μύρτας θα έφαινόταν τούλάχιστον ποσέληνη σε όποιον θά άποσούσε να την ίδω.

— Ο θάνατος που έκανε έξοπτη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: — Η συνέχεια.

Το πρακτορείο της εύτυχίας

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Οι λίγες εκείνες δοκτυλογραφημένες λέξεις είχαν ταραξεί πολύ τον δικηγόρο. — Άλμπερτί. — Η άγνωστη έρωμένη που βεβαίωναντες τον ότι ό έρως της έμεινε άμετάβλητος, δεν είχε τολμήσει να τού φανερώση το όνομά της, άποκτούσε στα μάτια του μια έσχωρητή γοητεία, μυστηριώδη και έλκυστική. — Ήταν άσφαλώς μια από τις τούσες γυναίκες που είχε άγαπήσει. Ποιά όμως;

— Ο Μάουρο. — Άλμπερτί είχε φθάσει πιά στην ήλικια που κάθε άνδρας, κούρασμένος από τις περαστικές και εύκολας κατακτήσεις, άρχίζει να ποθή την ήσυχη στοργή μιας συζύγου και την εύτυχία της οικογενειακής έστίης. — Ήταν φυσικό λοιπόν να τού προκάλεση θάειαν έντύπος μια άνώνημη έρωτική έξοιολόγησις.

— Σε θυμάμαι και σ' άγαπώ πάντοτε. — Έσαν γύρισε στον πρώτο σου έρωτα! — τού έγραφε η μυστηριώδης άγνώστη.

— Και ό Άλμπερτί, κολακευόμενος από την ίδεα ότι είχε προκλήσει ένα τόσο δυνατό αίσθημα, έστίειε ματαίως το μυαλό του, άναζητώντας το όνομα της πιστής παλαιάς του έρωμένης. — Ήξερε ότι είχε όρκισθή σε κάθε γυναίκα με την όποιαν είχε σχετισθή, ότι ήταν ο πρώτος του έρως. — Άν τόν είχαν πιστέψει όλοι, μπορούσε η καθεμία από αυτές να τού στείλη τώρα την έρωτική εκείνη πρόσκληση.

— Πώς ά διασφάλιση το μυστήριό; Μέσα στη κινήση του έσπρωχόταν πολυάριθμα κεφαλα και έσφαθα και μελαχρινά μάτια γαλανά και μαύρα, σιλουέτες, λεπτές και έδωμες.

— Έπ' τέλους, άποσάσματος ν' άρχιση σούδαρες έρευνες. — Πριν άπ' όλα, για να διεκρινόνη, έκαμν έναν κατάλογο όλων των κατακτήσεών του, από την πρώτη έως την τελευταία, σημειώνοντας το όνομα και την διευθύση της καθεμιάς. — Όταν ο κατάλογος αυτός τού έφανε τηκε πλήρης, έπρωχόρησε στο δεύτερο μέρος του σχεδίου του.

— «Σιλόβαν Ροσέλι, όδος Ντάντε 13. — Ξανθή, παραχρή φλογερή. — Είχε γλυστήσει, πολλές φορές τώσας, προτού πέση στην άγκαλιά μου. — Θά προτιμούσα να μην είναι άπ' αυτήν το γράμμα!»

— Έτσι σκεφτόταν ό Άλμπερτί ενώ έπηγαινε προς την όδον Ντάντε.

— Πόσον καιρό έχομε να σας δούμε! τού έλεπε η θυρωρός του σπιτιούγναρίζοντας τον. — Η δεσποινίς Σιλόβαν; — Ήταν τυχερή! Την άγύπρησε και την πανδρεύθηκε κάποιος πλούσιος...

— Ο δικηγόρος έβγαλε έναν στεναγμό άσπικου φραγμού. — Έσημιώλωσε έπειτα έναν σταυρό δίπλα από το όνομα της Σιλόβανς και έέκρινε για άλλην έπισκεψη.

— Ήταν τώρα η σειρά μιας δασκάλας. — Ο Άλμπερτί έσναέιδε με το νού του τα έσναθά κ' έσναρά της μαλλιά και τα όνειροπόλα μάτια της.

— Αούτη είναι άσφαλώς! — σκεφτόταν πηγάλλοντας προς το σχολείο. Καλή άπλη, ένας ά ληθινός θησαυρός. Τι άνόητος που ήμουν να

Το πρακτορείο της εύτυχίας

ΑΚΟΥΣΤΕ — ΑΚΟΥΣΤΕ

— Το τσάι έισήχη στην Εύρώπη από τούς Πορτογάλους, κατά τον 11ον αιώνα μ. Χ.

— Οι άφίμολι έφευρέθηκαν από τούς Άσάβας στα 900 μ. Χ.

— Εισήχθησαν πρώτα στην Ισπανία στα 1050, μετά δέ στην Άγγλια, στα 1258.

— Τα Ιερογλυφικά έφευρέθηκαν 2112 χρόνια προ Χριστού.

— Η μικρότερη μέρα είναι στη Φινλανδία, όπου άρκαιρε μόνο τρεις άρες.

— Τα τεχνικά χέρια και τα τεχνικά πόδια, ήσαν γνωστά και στους άρχαίους Αιγυπτίους.

— Μία κοψέλη με 5.000 μέλλισια παρκ'υει κάθε χρόνο πενήντα λίρες μέλι.

— Η ναυσιπλοία, έκτός των άλλων δυσαρέστων μπορεί, όταν είναι άκατάστατη, να προσέληνη άκόμη και τούφλωσι.

— Για να βρή κανείς πόσες άρες έχει η νύχτα, άρκει να διπλασιάση την ώρα της άνατολής τού ήλιου.

— Έπίσης για να βρήτε πόσες άρες έχει η μέρα, πρέπει να διπλασιάσετε την ώρα της δύσεως τού ήλιου.

— Οι Κινέζοι μαθητάι, όταν λένε το μάθημά τους, γυρίζουν στο δάσκαλο τη ράχη τους.

Το πρακτορείο της εύτυχίας

ΑΚΟΥΣΤΕ — ΑΚΟΥΣΤΕ

— Το τσάι έισήχη στην Εύρώπη από τούς Πορτογάλους, κατά τον 11ον αιώνα μ. Χ.

— Οι άφίμολι έφευρέθηκαν από τούς Άσάβας στα 900 μ. Χ.

— Εισήχθησαν πρώτα στην Ισπανία στα 1050, μετά δέ στην Άγγλια, στα 1258.

μην καταλάβω την σοφιστήρια τού έρωτός της!

— Έπρεμνε θάς ότου έτελείωσε το μάθημα και έβγήκαν οι μαθητάι. — Έκείνη όμως την όποιαν έζητούσε, δεν φαινόταν. — Έπλησίασε το τε της έπιστάτριας, που στεκόταν στην πόρτα και της έζήτησε πληροφορίες.

— Πώς! Δεν τ' έβρετε; τού έλεπε εκείνη. — Έχει παραστηθή, από ένα χρόνο τώρα. — Έπληγε να μείνη στην Άμερική, όπου της άφησε μεγάλη κληρονομία κάποιος θείος της.

— Ο Άλμπερτί άνασταένας, με λύπη τώρα, και έσπείμασε δεύτερον σταυρό στον κατάλογο τού.

— Έπειτα από λίγες ημέρες, ο κατάλογος των ύποψητων είχε γινεί από τούς σταυρούς πραγματικό... νεκροταφείο! — Όλες σχεδόν οι γυναίκες τις όποιες άγάπησε άλλοτε ο Άλμπερτί, είχαν δώσει πιά μια σταθερή κατεύθυνση στη ζωή τους και ή παλαιά έρωτική του σχέσις άποτέλουσε άσφαλώς γι' αυτές μια παρένθεσι κλεισμένη δριστηκία.

— Έμειναν άκόμη δύο όνόματα στον κατάλογο. — Θά είχε άρα γν ο Άλμπερτί στον κατάλογο έπιτυχία στα δύο αυτά μέρη;

— Έπ' τέλους, έφάνηκε ότι η τύχη τόν ευνόησε. — Οι πληροφορίες του για την σταυρούς πραγματική... νεκροταφείο! — Όλες σχεδόν οι γυναίκες τις όποιες άγάπησε άλλοτε ο Άλμπερτί, είχαν δώσει πιά μια σταθερή κατεύθυνση στη ζωή τους και ή παλαιά έρωτική του σχέσις άποτέλουσε άσφαλώς γι' αυτές μια παρένθεσι κλεισμένη δριστηκία.

— Έμειναν άκόμη δύο όνόματα στον κατάλογο. — Θά είχε άρα γν ο Άλμπερτί στον κατάλογο έπιτυχία στα δύο αυτά μέρη;

— Έπ' τέλους, έφάνηκε ότι η τύχη τόν ευνόησε. — Οι πληροφορίες του για την σταυρούς πραγματική... νεκροταφείο! — Όλες σχεδόν οι γυναίκες τις όποιες άγάπησε άλλοτε ο Άλμπερτί, είχαν δώσει πιά μια στα

Με το μωρό στην άγκαλιά

Δεν υπάρχει μητέρα που να μην έκραττε μωρό στην άγκαλιά της. Κατά πόσους τρόπους, περιέργους καμιά φορά, εκτελούν οι μητέρες την στοργικήν αυτήν αγγαρεία στα διάφορα μέρη του κόσμου...

Σήμερα, οι γυναίκες των πολιτισμένων χωρών, όταν εγγαίνουν περιπατώντας, δίνουν το μωρό στο καρποτάκι. Έδώ κι' έκαστο χρόνο δίνει το καρποτάκι αυτό ή τον έντελως άγνωστο και οι μητέρες κουβαλούσαν τα παιδιά στην άγκαλιά τους, πράγμα που απαιτούσε γερά μπράτσα όταν ο περιπατώντας ήταν κάπως μεγάλος.

Ας μιλήσουμε όμως τώρα για τις γυναίκες των άλλων λαών. Έκαστα πολλά ταξίδια και είδα πολλά πράγματα που έλπιζω να σας φανούν ενδιαφέροντα.

Όταν έβλεπα στις Άντιλλες, μού άρεσε να βλέπω τον τρόπο κατά τον οποίον οι Ιθαγενείς χωρικοί μετέφεραν τα παιδιά τους. Τάβαζαν σε μικρά καλάθια που τα κρατούσαν σε ισορροπία στο κεφάλι. Και δηλώνω ότι δεν είδα ποτέ μου κανένα μωρό να περπατάει εκεί πάνω.

Κατά τον ίδιο τρόπο κρατούσαν τα παιδιά τους οι Ίνδες της Νοτίου Αμερικής. Αυτές όμως έχουν τελειοποιήσει το μεταφορικό αυτό μέσον. Το μωρό δεν το έβαζαν σε καλάθι μαζί με λαχανικά ή άλλα τρόφιμα όπως κάνουν οι άρσενες των Άντιλλών. Το έβαζαν σε ένα μικρό πανεράκι, στο μόνον, ανάμεσα σε μικρή κούνια, και το σηκώνουν στο κεφάλι.

Οι πραγματικοί έρυσθέρμοι κουβαλούσαν τα παιδιά τους μ' έναν ξύπνιο τρόπο, που αξίζει τον κόπο να τον περιγράψω. Μετα

χειρίζονται ένα είδος φορητής κούνιας, που αποτελείται από μια σιδερένια δοχάρι με μεγάλη άκρη το μωρό. Η μητέρα λοιπόν το βάζει επάνω σ' αυτήν την σανίδα με φαρδιά λουριά, αφού πρώτα το φασκιδώνει καλά και το τυλίγει με τα σκεπάσματα του.

Όταν η μητέρα θέλει να πάει κάπου κρεμάει αυτήν την άπλη κούνια στη πλάτη της. Αν όμως θέλει να αφήσει το μωρό και να πάει μόνη της σε καμιά δουλειά, να μαζέψει ξύλα ή να φέρει νερό, το κρεμάει με την κούνια από ένα ψηλό δοκάρει της καλύπτει, για να μην τα φτάσουν τα σκυλιά, που είναι πολύ άγρια, και το καταςπαράξουν.

Επίσης μερικοί άσιατικοί λαοί κουβαλούν τα μωρά τους κατά τον ίδιο περιπατών τρόπον. Η μητέρα σηκώνει το παιδί μέσα σ' ένα μικρό κοφίνι, που το κρεμάει από την πλάτη της κι' έτσι μπορεί να περπατάει ελεύθερα.

Αυτές λοιπόν, μαζί με το δικό μας κοριτσάκι, είναι οι μόνες φορητές κούνιες που μεταχειρίζονται οι διάφοροι λαοί για να σηκώνουν τα παιδιά. Ας δούμε τώρα πώς κρατούν οι άλλες μητέρες τα παιδιά τους.

Στις πρωτόγονες φυλές καμιά μητέρα δεν κρατάει το παιδί στην άγκαλιά, όπως βλέπουμε στα μέρη μας. Αυτός ο τρόπος φαίνεται πως είναι πολύ κουραστικός για τους ραββίους λαούς των θερμών χωρών και γι' αυτό σηκώνουν με τα παιδιά τους καθάλα στον γόφο και έτσι δεν κουράζονται τα χέρια τους.

Ο συνθετότερος όμως τρόπος στους λαούς της Άσιας είναι ο ακόλουθος: περνούν πίσω από την πλάτη του μωρού ένα κομμάτι πανιού που δένει έπειτα η μητέρα από τον ώμο της. Έτσι το μωρό στηρίζεται είτε στην πλάτη είτε στη μέση της μητέρας του, με ελεύθερα τα χέρια και τα πόδια του. Καμιά φορά μάλιστα άνοιγει τα πόδια και τα τυλίγει στη μέση της μητέρας του.

Οι γυναίκες, φορτωμένες κατ'

αυτών τον τρόπο μπορούν να κάνουν και τις πιο δύσκολες δουλειές, χωρίς να αποχωρίζονται το μωρό τους και χωρίς αυτό να έμποδίζει από τις κινήσεις τους. Στα έσθια του Άνταμ είδα μητέρες της φυλής των Μόες να κουβαλούν ένα μωρό στον ήλιο, να κουβαλούν ξύλα ή να σκεβούν, ενώ οι άνδρες τους έκάνιαν ξαπλωμένοι σ' ένα λισκίο!

Σε άλλους όμως λαούς, όπως πολιτισμένους, τα μωρά τοποθετούνται μέσα σ' ένα σκεπασμένο ειδικώς γι' αυτόν τον σκοπό, που κρέμεται από τον λαιμό ή τους ώμους της μητέρας. Έτσι τα μωρά βρίσκουν μεγαλύτερη ησυχία.

Στην Ιαπωνία, αν και κυκλοφορούν πολλά καρποτάκια, οι περισσότερες μητέρες παραμένουν πιστές στα παλιά έθιμα και έξακολουθούν να σηκώνουν τα παιδιά στον ώμο.

Όλες οι Ιαπωνίδες που φορούν το ένδυμα έχουν στη ζώνη ένα μαξιλαράκι τυλιγμένο στα μεταξώτα, που δεν τις κάνει βέβαια κομψές στα μάτια των ξένων.

Και όμως, αυτό το φούσκωμα της ζώνης έχει κάποιον σκοπό. Έκεί στηρίζεται η κάθεται το μωρό, όταν η μητέρα το παίρνει μαζί της, προκειμένου να βγει σε περιπατά. Το δίνει μάλιστα και με μίαν εσάρπα για να μη γλιστρήσει.

Πιο περίεργα όμως απ' όλες τις μητέρες κρατούν οι Έσκιμώες τα παιδιά τους. Όταν ταξιδεύουν με τη φυλή τους, έβαζαν τα μωρά κάτω από τη γούνα τους, πίσω από την πλάτη, και έπειτα σφίγγουν τη μέση τους με μια ζώνη που κάνει τη γούνα να φουσκώνει σαν σακκούλι.

Έτσι το μωρό δεν κρυώνει, αν και είναι ολόγυμνο, γιατί ζεσταίνεται με το σώμα της μητέρας του. Η πρόχειρη αυτή κούνια είναι βέβαια στενωχωρή και κάπως άπνευστη, πράγμα όμως που δεν στενωχωρεί καθόλου τον μικρόν Έσκιμώο.

ΒΙΚΤΩΡ ΦΟΡΜΠΕΝ

ΒΟΥΤΑΣ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΑ, για να μεγαλώσει το ενδιαφέρον των άκροατών του. Ένα από τα διαλείμματα αυτά έζητησε τα χείλη της Πάολας. Και εκείνη δεν κατάβησε να του τα άρνηση. "Αλλάς τε, έτρεξε στις φλέβες της αίμα θερμό, ανατολικό..."

— Με άγαπάς λίγο; της είπε μετά τρυφερά. Έγώ σας λατρεύω.

— Με λατρεύετε; Να σας πω στένω; Δεν με έχετε παρά από μια ώρα μόνο...

— Άσ' το, σας άγαπώ από ένα χρόνο! Σας έλεγε κάθε βράδυ στον κινηματογράφο.

— Δεν άγαπάτε λοιπόν τη γυναίκα, αλλά την ήθοσότη; είπε η Πάολα άναστασίζοντας.

Θέλησε να προσέθει κάτι ακόμη. Ο Ρικάρντο όμως της έκλεισε σε τα χείλη μ' ένα νέο και άτελειωτο φιλή.

— Εκείνο που αίσθανθηκε στην καρδιά της η Πάολα, όταν τα χείλη της ένώθησαν με τα χείλη του, την έκανε να σκεφθεί ότι η περιπέτεια της μπορούσε να μη μείνει μόνο απλή περιπέτεια... Μήπως τυχόν είχε έρωσ' αυτή; Άλλοι όμως! Είχε σοδομούς λόγους να το υποπτεύεται...

— Οπωσδήποτε θέλησε να διαλύσει αμέσως κάθε παρεξήγηση.

— Είστε βέβαιος ότι δεν άγαπάτε σε μένα παρά τη γυναίκα; είπε κυττάζοντας στα μάτια τον νέο.

— Μα βέβαια, γλυκειά μου!

— Αν... αν δεν ήμουν ήθοσ, θα με άγαπούσατε το ίδιο;

— Και ακόμη περισσότερο!

— Έ, λοιπόν, αυτό με εύχαιρη στεί έξαιρητικά.

— Γιατί; ρώτησε ο Ρικάρντο.

— Η νέα τόν έκτύπατε για λίγες στιγμές, διασταλτική ακόμη.

— Θέλετε να το μάθετε; είπα κατόπιν.

— Μα βέβαια!

— Όταν σας έδωλασά ότι είμαι η Μύρνα Ντάγι, δεν το έκαμα για να περάσω άπαρατήρητη.

— Όχι! Πράγματι, δεν είμαι έκείνη. Ξέρω ωστόσο ότι σας άφηση να το πιστεύετε. Έκαμα λάθος, ήμουν τόσο ασυμμετρική.

— Ο Ρικάρντο έσώπαινε έκπληκτος.

— Μάλιστα, έξακολουθήσε θλιμμένα η Πάολα, δεν είμαι η Μύρνα Ντάγι, δεν είμαι παρά ένα κορίτσι άσημάντο, άνοητο και φιλόδοξο! Δεν θα μπορούσα να καθήρητη για την κατακτητή σας!

— Νομίζετε λοιπόν, έξαιρητικώς, τη μου μιλούσα, ότι σ' άγαπώ λιγότερο γι' αυτό; έπρόφερε ο νέος με γλυκύτητα.

Το πρόσωπο της Πάολας έλαμψε από χαρά.

— Άλήθεια; έφώναξε. Με άγαπώ το ίδιο; "Ω, πόσο είμαι ευτυχισμένη! Έννοια ότι σ' έκαμα λάθος από την άλλη, όπως έκαμα λάθος από τονά της. Μα δεν ήταν έτσι. Μ' άγαπάς; Πες μου ακόμη ότι μ' άγαπάς! Γιατί είσαι τόσο χλωμός;

— Χλωμός; έπήνησε ο νέος σφίγγοντας την στην άγκαλιά του. Είμαι χλωμός; Μπορεί... Ήταν τόσο άπρόσβλητο η άποκάλυψη!

Τα χείλη του ένώθησαν και πάλι με τα δικά της που έπεριμεναν με λαχτάρα, και έμειναν έτσι κολλημένα επί πολλήν ώρα.

Συγχρόνως το χέρι του έφαινε στην τάση του, έβγαζε κάτι και το πετούσε στο πάτωμα, έτσι ώστε να φαίνεται άμέσως και να τ' έβλεπε η Πάολα μόλις σηκωθεί.

Αυτό το κάτι δεν ήτο άλλο γος να έξακολουθήσει να το κρύβει. Ήταν το κολλή της δηθεν Μύρνας Ντάγι, το οποίο, στον λαιμό της μικρής Πάολας, είχε ένα τελείο διαφορετικό άξια, διότι άπετελείτο άσφαλώς από ψεύτικα μαργαριτάρια!

Αν ωστόσο δεν είχε ικανοποιηθεί ως διεθνης λαποδότης ο Ρικάρντο ένοιώθε τον άνδρικό του έγωισμό να κολακεύεται όχι λίγο για τη νέα του κατάκτηση.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΈΡΩΤΟΣ

Δεν μάς μένει καιρός γι' άγάπη

Βρίσκεται λοιπόν σε χρεωκοπία ο έρωας;

— Πώς σας ήρθε, καλέ, αυτή η ιδέα; Βλέπουμε την νεαρά έρωτα μνήν άναγνώστριά μας να διαμαρτύρεται. Άγαπώ και άγαπιέμαι. Και στην ίδια θεί με μένα, έρίσκονται έκατομύρια νέες και νέοι στον κόσμο. Όχι, λοιπόν! Όχι μόνο δεν χρεωκοπήσε ο έρωας, αλλά άνθει και εύδοκίμει σ' όλες τις χώρες, σ' όλα τα κλίματα, σ' όλες τις νεαρές καρδιές.

— Άλλά εδώ ακριβώς βρίσκεται η αίσθησή των έκατομυρίων έρωτατευμένων: Άγαπών η νομίζον ότι άγαπών... Είναι όμως τάχα ο έρωας τον αυτός πραγματικός, αληθινός, ηγαιός, άνδιτολής; Η μήπως είναι ένας έρωας χρεωκοπημένος, όπως τον άπαιτεί η έποχή μας, ένας έρωας υπολογισμών, συμβάσεως, έρωας «κατά συνθήκη» και κατ' άνάγκη.

Το πρόβλημα είναι μεγάλο. Και οι έρωτες του πολλές, καμπαλλες. — Ας τις έξετάσουμε μία — μία. — Η ιστορία του έρωτος, από την έποχή της μυθολογίας έως την έποχή του ρομαντισμού, δεν άναφέρει τίποτα κατ' άποψη στα αίσθηματά των άγαπωμένων ανθρώπων, δούν η σημερινή...

Οι έρωτες της Άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

— Άλλάς, έρωτες άσπασίας και της Λατίδας, της Πομπαιού και της Λαβελιέρ, όπως και οι έρωτες σύγχρονοι μας μεγάλοι έρωτες της Μαργαρίτας Γκαίτι και του Δον Ζουάν δεν είχαν τίποτε κοινό με τους σημερινούς πεζούς έρωτικούς δεσμούς.

— Ήσαν έρωτες ύψηλοι, ώραιοι, βανικοί. Έρωτες περιβεβημένοι με μίαν εύδωλική όμορφη, έρωτες που κάτι καλλιτεχνικό πάντα τους έσκέπαζε και κάτι ύψηλο τους έδωκαίολογους...

ταρτο ραντεβού, τίθετα ώμα και περπατά από την γυναίκα το έρωτα του γάμου. Και από τον άνδρα, στήθεας, δίδεται η ύπε αυτή. Είναι ζήτημα μιας έξυπνης δικαιολογίας αυτό, εκ μέρους του άνδρος, όταν δεν σκέπτεται για γάμο.

Η φίλια, η έμπιστοσύνη, η στοργή είναι σήμερα τα πιο συνηθισμένα όπλα για τον χρεωκοπημένο έρωτα. Ο άνδρας παίρνει την θέση και τον ρόλο άδελφού. Δέχεται ν' άκούη με συμπάθεια τα κέσασα της φίλης του. Αυτή, σε λίγο, γέρνει στον ώμο του με έμπιστοσύνη. Η φίλια γίνεται τρυφερότης και η τρυφερότης έρωας περσός.

Την πιο κρίσιμη στιγμή, η γυναίκα είναι άνικανη ν' άντισταθεί. Έκεί καταλήγουν όλοι οι δεσμοί που δεν τους ύπαγορεύη σήμερα κανένα άλλο θαύτερο αίσθημα από τον χρεωκοπημένο έρωτα.

ΔΕΝ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ποιός φταίει τώρα σ' αυτή την χρεωκοπία; Ο άνδρας ή η γυναίκα; Και οι δύο, η μάλλον... και νείς! Ο μεγαλύτερος αίτιος είναι η σημερινή κοινωνική κατάσταση. Η κοσμοατική διοπάλη, οι άπαιτήσεις της ζωής, οι άσυγκράτητες έπιθυμίες, οι άπώτεροι σκοποί και τα έγωιστικά ιδανικά σκοτώνουν την άνωτική του έρωτος και τον κατατούν συμπατικό. Όλοι οι νέοι σήμερα ζουν διασπαστικά επί πόλεια και άνάλογα με τους πόθους και τα άνειρα τους. Ο αιώνας του ηλεκτρισμού και του ραδιοφώνου, έπιδώλλει ταχύτητα σ' όλα και συνεπώς και στα αίσθηματά.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

— Κι' εγώ, κύριε.

Μ' αυτή την γοργή αίσθηματική συνεισφορά κλειστών σήμερα τα περισσότερα συμβόλεια του έρωτος. Ο καιρός που διαθέτουμε είναι σύντομος και το διάστημα μας φαίνεται στενωχωρό. Βιάζομαστε να γνωρίσουμε όλες τις χαρές της ζωής, φοβούμενοι μήπως αργία δεν ζούμε... Έτσι, δεν μάς μένει καιρός να άγαπήσουμε... Η έρωτική εύτυχία μας καταπνίγει και αυτή μια ψυχρή κοινωνική άπασαγό ληρης.

— Δεσποίνες, σας συμπάσσω πολύ...

Η πάλη για την κατακτητή της ζωής, το κυνήγι των μεγάλων άνειρών, η έπιδίωξη των άσπαιων έπιθυμιών, είναι δυνάμεις που έδωκονονται και σκεπάζουν την εύδωλική άτμόσφαιρα ενός σημειωμένου έρωτος.

Έτσι ο έρωτας παίρνει μια δευτερεύουσα θέση στη ζωή μας... Ο άνδρας άγασα από άνάγκη σεξουαλική και γιατί άποδέλπει στην προίκα. Και η γυναίκα φροντίζει πρώτα ν' άγαπήσει και ύστερα ν' άκούη. Φροντίζει δηλαδή να κινή πρώτα την κατάκτηση και κατόπιν να παραδώσει την καρδιά της...

Υπολογισμοί επί υπολογισμών. Είναι λοιπόν ή δεν είναι χρεωκοπημένος ο σημερινός έρωας;

Η ΑΣΕΛΓΕΙΑ, ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Στην χρεωκοπία του σημερινού έρωτος συνέτελεσαν κατά μέγα μέρος η ασέλγεια που τον κατέβασε στα πιο χαμηλά σκαλοπάτια των ανθρώπινων αίσθηματών.

Οι έρωτες των καλλιά

Μεταξύ των τών πουλίων που ζουν στα πουλάκια, ο α σ η της «Ασίας», ο τάρχουν μερικά, με διαστάσεις μεγάλων κοράκων, που έχουν έ να ράμφος τεράστιο. «Επί πλέον, η φύσις έχει προικίσει τα ίδια με μία προεξοχή στην θάση του ράμφους, που με το σχήμα της θυμίζει πο λυ τα ολλανδικά τσοκάρια.

Τα πουλιά αυτά ονομάζονται «καλλιά». Εί νε ένδιαφέροντα όχι τόσο για την παράενη ύψη τους, όσο για την συμπεριφορά τους κατά την εποχή των έρωτων των. Με κραυγές δυ νατές, ο κύριος και η κυρία «καλλιά» πτερνο γίζουν τότε ανάμεσα στα κλαδιά, κάνοντας ο ένας δίπλω στην άλλη, ανταλλάσσον τυφερρά ραμφισμάς και καμικά χειπτήματα των πτερόν και έξομολογούνται τα αμοιβαία αίσθηματά των με τις ανυπόφορες σπριγγιές των.

«Επειτα, όταν οι γλυκύτατοι δεσμοί των γ νων στερεί, οι δυο έρωτεςμένοι αρχίζουν να έτοιμάζουν την κατοικία τους. Δεν αναστήνουν γιά να χτίσουν χώρα, άσχυρα ή φτερά. Δεν κατασκευάζουν μία φωλιά όπως οι συνηθι- σμένες των άλλων πουλιών. Με χειπτήματα του ράμφους, ανοίγουν περισσότερο μία κούλητη- τα, την οποία έχουν δημιουργήσει ο χρόνος και τα έντομα στον κορμό ενός μεγάλου δέν- δρου και ρίχνουν μέσα σ' αυτήν λίγα ξηρά φύλλα. Μετά, η κυρία «καλλιά» εγκαθίσταται εκεί μέσα για να γεννήση τ' αυγά της.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο άρσενικός αρχίζει μίαν εργασία άρκε- τή παρέρση: Πετρά κομικά σαν να τον οτε νοχωρή σε κάθε κίνηση του το μεγάλο ράμ- φος του, έως έαν γειτονικό λάκκο ή έως τις άχθες ενός ποταμού, μαζεύει λίγη λάσπη και γυρίζει στο δένδρο, όπου τον περιμένει η σύ- ζυγος του. «Επαυλάθεται με το κοραστικό αλ- τό ταξίδι 10, 15, 20 φορές, φέρνοντας πάν- τοτε μαζί του ένα ποσό λάσπης, με την όποιαν φράζει συχνά - συχνά το στόμιο της τρύπας του δένδρου, αφήνοντας μόνο ένα άνοιγμα, τόσο, ώστε να μπορεί να θυάσει η σύζυγος του το κε- φάι και τον λαϊμό της.

Είνε λοιπόν τόσο ζηλιάρης ο κύριος «καλ- λάς»; Φοβάται μήπως η σύζυγος του, αντί ν' άφοσιωθεί στο κλάσσημα των αυγών της, έρω- τοτροπήσει και τον πρόδωξη με κάποιον πτερω- το δόν Ζουάν, που θα κατορθώσει να πληγώσει την καρδιά της με το μεγάλο και γοητευτι- κό ράμφος του;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ

Αφού κουρασθή για να φράξη την είσοδο της φωλιάς, ο δυστυχισμένος άρσενικός πρέ- πει να εργασθή έξαντλητικά για να βοηθή την σύζυγό του. Από το πρωί έως το βράδυ, πετρά το δάσος, μαζεύει φρούτα και τα πηγαίνει στην κυρία του που, παρ' όλη την άκηρσία της, έχει πάντοτε διαβολομένη δρεξί.

Με τον λαϊμό και το κεφάλι εγχαλμένα από το άνοιγμα, η θηλυκή δεν παύει να φωνάζη, να ζητή τροφή και νερό. Κά ο άρσενικός, ύπομονητικός, ακούραστος, πρότυπον οίκονομει άρχον, κατασκονώνεται επί 12 ώρες κάθε μέ- ρα πετώντας από τη φωλιά στο δάσος και από το δάσος στη φωλιά, έτοιμος να Ικανοποιήση κάθε επιθυμία της ώρας του. Μόνο τη νύ- χια κουρνιάζει επί τέλους σ' ένα κλαδί και αναπαύεται λίγο.

Όταν θγούν από τα αυγά οι νεοσσοί, ο κύριος «καλλιάς» που έχει καταστήσει από τους πολλούς κόπους ένας σκελετός, ντυμένος με φτερά γκριμίζει με το ράμφος του το τέλ- γος της λάσπης και άπελευθερώνει την σύζυ- γο και τα παιδιά της.

Η θηλυκή θρίσκει και αυτή σε άξιοθρή- ιητη κατάσταση. Από τον λαϊμό έως την ά- κρη της όδρας, το σώμα της σκεπάζεται από μία κρούστα άκαθάρσιας. Τα λίγα φτερά της έχουν κολλήσει μεταξύ των.

Χρειάζεται να περάσουν άρκετές μέρες έως ότου συνέλθει. Καί από διάστημα αυτό ο σύζυ- γος όφειλε φυσικά να την τρέφει. Το ίδιο πρέ- πει να κάνει για τα παιδιά του, που θρίσκον- ται στο βάθος της φωλιάς, μέσα στην άκαθάρ- σια και ούρλιαζον άπελευθερώμενα για να δεί- ξουν ότι πενούν.

Επί τέλους, η θηλυκή κατορθώνει να πε- τάει και αρχίζει πιά να βοηθή τον σύζυγό της. Εργάζεται και αυτή έξαντλητικά έως ο- του τα μικρά της γίνουν Ικανά να φροντίσουν μόνα τους για τις ανάγκες των.

Τότε η οικογένεια διαλύεται και τα μέλη της διασκορπίζονται μέσα στο δάσος, πετών- νας το καθένα προς το πεπρωμένο του...

ΣΟΝ

★ΚΟΠΕΓΚΑΓΗ. — Μία όμας άργονόχ λων νέων της πόλεως μας έβρισκε, από τι- νων έβδομάδων, διασκεδαστικό να λυμάνε- ται τα αυτοκίνητα που έμεναν σταθμεύοντα ο' έρημα μέρη. Οι νεαροί φαρσέρ έξεφε- σκάναν ουνήθεα τα λάστιχα των αυτοκινή- των, ή άνασαν όλα τα φώτα των, για να έ- ξαντλήσουν την «πιατταρία» είχαν καταστή- σει δε ο φόβος και ο τρόμος των αυτοκι- νητιστών της πόλεως. Πρό όλιγων ήμερών, τρεις από τους φαρσέρ αυτούς έβηκαν και πάλι ένα άφύλακτο αυτοκίνητο. Άνοιξαν την πόρτα του για να επαναλάβουν την φάρ- σα τους, έβρηξαν όμως πρό ενός άπρσσο κήτου θάνατος: Στη θέσι του σαρφρ ή- ταν καθισμένος ένας... άνθρωπος σκελε- τός... με άσπρη μυλόσση και ψηλά καπέλλο, μορφοέντος άπαίσια. Ένας από τους τρεις νέους έλπιόθυμπε και οι δυο άλλοι άρχισαν να φονάζουν σαν τρελλοί. Την σι- γή έκείνη κατέφθασε ο ιδιοκτήτης του αλ- τοκινήτου, ένας γνωστός χειρουργός της πό- λεως μας, που είχε έπινοήσει το μακάριο φάρμακό του, για να τρομοκρατήση τους φαρσέρ. Οι τρεις νέοι παρεόθσαν χωρίς να πρόδωκαν κομμάτι αντίστασι ώμολόγη- σαν όλα τα άνόητα κατορθώματά τους και ύποσέθησαν ότι δεν θα επαναλάβουν πιά τη φάρσα τους.

★ΒΕΡΟΛΙΝΟ. — Μία περίεργη έπ- δρομή πεπατών μυρμηκων έσμηώθη ένα άπογευμα της προπαρασμένης έβδομάδος στο κέντρον της πόλεως μας. Τα πτερωτά έντομα, κατά μυριάδας ένέοκνηταν μέσα στα σπίατα και τα δημόσια κέντρα και έ- τρύπωναν ακόμη και μέσα στ' αυτά και τα ρουθούνια των διαδόντων, εις τρόπον ώστε να γίνονται άρκετά ένοχλητικά. Η περίερ- γη αυτή μυρμηκοέπιδρομή, που έχει σημειω- θή και άλλες φορές στο Βερολίνο, όφειλε- ται στην γαμήλια πτήσι των έντόμων αυ- των. Όπως είνε γνωστό, μόνο τ' άρσενι- κά μυρμηκία έχουν φτερά ενώ οι «θσσί- λισσες» όποιακόν τέτοια μόνο κατά την έπο- χή του γαμήλιου ταξιδιού των, που διαρκεί επί μερικές ώρες, και μετά το όποιον, τα μέν άρσενικά πεθαίνουν, τα δε θηλυκά χά- νουν τα φτερά τους και σπεύδουν να γεν- νήσουν τ' αυγά τους σε κατάλληλο μέρος.

★ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. — Στο Πανεπιστήμιο Γεωργίου Ουάσιγκτον της πόλεως μας ί- λαθε κατ' αυτά το πύχιο της φιλολογί- κης Σχολής η φοιτήτρια μες Ιζαμπέλλα Μπαίρεν Χάγκετ, ηλικίας 78 έτών. Η άγε- δον ογδοντάρα αυτή φοιτήτρια είχε άκρίσει τις σπουδές της πρό 8 έτών, όμολογεί δε ότι στην αρχή έδυσκολεύθη πολύ να συνη- θιστή στη μελέτη. Τώρα, όστόσο, προπα- σκευάζεται για να υποβάλη και την διδα- κτορική διατριβή της, προτιθέμενη να άφιε- ρωθή στην Ιστορία της τελευταίας όδοηκον- ταετίας — όσα περίπου είνε και τα χρό- νια της.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Η ΨΕΥΤΡΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΑΡΣΑ

Η Τερέζα Νιζέλ ήταν παντρεμένη δυο χρό- νια, σαν έμαθε ότι ο άνδρας της είχε οχε- σείς με άλλη γυναίκα. Η άλήθεια ήταν πως ποτέ η Τερέζα δεν είχε νοιώσει για τον Μάρκο Νιζέλ καμμία μεγάλη άγάπη. Ο γάμος τους είχε γίνει από συνεικόσιο. Οι γονείς και των δυο είχαν μείνει σύμφωνοι επάνω στα όικονο- μικά ζητήματα, οι συμβολαιογράφοι συνέταξαν ένα συμβόλαιο μέσα στο όποιο είχε ληφθή πρό νοια για όλα. Ο Μάρκος, που έως τη στιγμή εκείνη συνδεόταν με άλλην γυναίκα, άνέκτηρε την έλευθερία του, προσφέροντας της ένα όρ- κητά σεβάστο ποσό, ενώ συγχωρούσε της έθω- σε την ύπόσχεσι ότι δεν θα άργούσε να τον ξανάβλεπε.

«Έτσι κι' έγινε. «Εξη μήνες άργότερα, ξαναγύρισε ένα μεση- μέρι να φάν στην παλιά του φωλιά, έχον- τας για δικαιολογία ότι σοσάρες ύποθέσεις δεν του έπέτρεπαν να πηγαίνη το μεσημέρι στο σπίτι του.

Κατηγορούσε τη γυναίκα του ότι έμοιαζε με όλα τα κορίτσια που είχε γνωρίσει προ- του πανθρεθί. Πως ήθελε να κάνει ότι τα ήξερε όλα και πως άκαθορούσε για τις δι- κές του στενοχωρίες.

Τους πρώτους μήνες του γάμου τους, η Τε- ρέζα μη έχοντας τί να κάνει, έπήγανω στη μητέρα της να σκατώση την άνία της. «Εκει- νη την έσπλυνε να κάνει κανέναν περπάτο. — Είσαι περίεργη! Ο άνδρας σου έχει τις δουλειές του. Δεν μπορεί να μένη διαρ- κώς κοντά σου. Ενώμεις πως θα έμενε κον-

λήμένος δίπλα σου σε όλη σας τη ζωή; Άν- πληττης, δεν έχεις παρά να κάνης ένα παιδί. Μία η Τερέζα δεν έδοξάν να γίνη μητέρα. Σκεφτόταν πως το παιδί θα την καθήλωνε στο σπίτι, που δεν της ήταν δίλοιο συμπαθητικό. Άέκκτηρε λοιπόν καινούργιες φιλενάδες, έ- θγαινε κάθε βράδυ μαζί ή και χωρίς τον άνδρα της, άνέμιχθη σε μία κοινωνία που δεν ήταν έκείνη που συναναστρεφόταν η μητέρα της. Έμίλούσε με τη μεγαλύτερη έλευθερία για τους έραστές των φιλενάδων της και κατέλη- ξε να έβριχη φυσικές και τις πύο σκανδαλώ- δεις καταστάσεις.

Όστόσο, σαν έμαθε ότι ο άνδρας της έα- ναύρισε στην παλιά του φιλενάδα, έκ'αψε λίγο. «Όχι από άβελπισία, μά γιατί έπληγώ- θηκε τρομερά ο έγωισμός της. Και όμως συ- κρατήθηκε και δεν έδειξε τίποτε στον άνδρα της ούτε και στις φίλες της τη λυπη της. Ά- φηγήθηκε μάλιστα την Ιστορία της με άδιαφο- ρία και της άπήνητης:

— Ξέρεις τι σου μένει να κάνης! Και όμως όχι! Όριόμηνως δεν ήταν Ικανή να κάνει το ίδιο. Η μάλλον δεν ήταν ίσως φτιαγμένη για τον έρωτα. Μα καθώς δεν ήθε- λε να περσώη για κοινή, έσκέφθηκε μία μέρα να πη πως είχε φίλο.

Έπεχείρησε μία βελή έξομολόγησι σε μίαν από τις φίλες της που είχε περισσότερη έμ- πιστοσύνη. Άνέκαλυψε δικαιολογίες για να μην πρόδωξη το όνομα αυτού του φανταστικού συ- νενοχου, έπίδιωρβωσε το παραμύθι της άναλό- γως των άντιρήσεων που θα μπορούσαν να της πρόβωλουν κατέληξε να το συνθέσει με έπι- μελεια και το έμεγαλόμνη καθημερινώς άναλό- γως με τις λεπτομέρειες που κατορθωνε να έ- φευρη. Σ' έκείνες που δεν μπορούσαν να πη έλευθερά: «Ξέρεις; Έχω φίλο!» τις άφηνε να ένωήσουν ότι ήταν εύτυχισμένη γιατί άγα- πιόταν.

Στις άλλες που την έρωτούσαν, έμπιστευό- ταν μυστικά, που δεν τα όμολογούν οι άληθινα έρωτεςμένες.

Καθώς είχε μεγάλη φαντασία και της έ- λειπε τελείως η πείρα, έλεγε παραμύθια, άναί- σχυνα και άπιστευτα, όπως αυτοί οι καυχή- ματΙΑ νεαροί που θέλουν να καταπλήξουν τους φίλους των με ψεύτικες περιπέτειες.

Έν τω μεταξύ, ο θορύβος της παραγωγής ζωής της Τερέζας Νιζέλ έπερσσε τον κύκλο των στενών της φιλενάδων. Βέβαια, δεν έπί- στευαν τυφλά όλα στα διηγόταν, μα αυτό δεν ήταν και λόγος για να μην την κρίνουν με άσύμμετρη και να δηλώνουν άναμεταξύ τους ότι το παραξήλων. Οι άνδρες έμαθαν σιγά - σιγά όσα ήξεραν οι γυναίκες. Έκαμαν τις σκέψεις των, τους άπηγορεύσαν άνώφελα, να την συναναστρέφονται και ένας άπ' αυτούς, σε κάποια δινεέη που είχε με τον Μάρκο Νιζέλ, του έπέταξε στα μούτρα ότι του πιασσε πολύ να κάνει τον έξυπνο τη στιγμή που όσος τον έγνώριζαν τον έβερωδσαν για κορόϊδο.

Ο Μάρκος Νιζέλ ήταν ένας άνδρας τριαν- ταπεντάρης, που έπαίρινε τα πράγματα στα σοδάρ. Έγυρισε στο σπίτι του με τον σκο- πό να έξερτάει τα πράγματα ψυχραιμία. Μα άφού άπέτεινε δυο τρεις έρωτήσεις στην Τε- ρέζα, στο τέλος τολμήθηκε. Καθώς την κατη- γορούσε ότι έχει έραστή για τον όποιον δεν ήξερε και μεγάλα πράγματα, τον κατηγορούσε και έκείνη ότι έχει φιλενάδα για την όποια είχε λάβει λίγες πληροφορίες. Σεν όμως ο θυ- μός της κορυφώθηκε εύτυχτα που έφθασε σ' έ- να τέρμα που δεν είχε επιτύχει, του έπέταξε καυχάσεις:

— Ηλίθιε! Άν σου έλεγα την πραγματική άλήθεια, δεν θα μ' έπιστεύες. Και του την είπε και πράγματι δυσκολεύ- κε πολύ για να την πιστέψη. Άλλά καθώς την εκύταξε, διέκρινε τόσην άφέλεια στο έλθει- μα της, ώστε ήρθε η σειρά έκείνου να της φωνάξη:

— Βλακώμετρο! Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι για τον κόσμο, είτε μ' άπατάς, είτε δεν μ' άπατάς, είνε το ίδιο πράγμα; Με φαντάζε- σαι άν πάω αύριο και τους έξηγησω: «Ξέρεις, διηγήθηκε, παντού ότι έχει φίλο, μα δεν είνα άλήθεια, σάς το είπα για να σας δουλέψη»... θα με ποιν κορόϊδο!

Η Τερέζα ρώτησε:

— Τι θα έκανες άν είχα φίλο; — Μήπως έξω; Μπορεί και να σ' έσοκ- τωσω...

Τότε έκείνη έβαξε σ' ένα συρτάρι του γρα- φείου και πήρε ένα περιστρόφο.

— Τι κάνεις; έφώναξε ο Μάρκος. — Θα όης! — Ετράθηξε μία πιστολιά στον τοίχο και άρ- χισε να φωνάζη:

— Βοήθεια! Βοήθεια! — Τρελάθηκε!

— Διόλου! Θα πής ότι αστόχησες... Αυτό είνε όλο...

Η ύπνπρετρία έπήκε σαν τρελλή, — Δεν είνε τίποτε! Δεν είνε τίποτε! — Έ Δεν είνε τίποτε! Πιο σπουδαιότερο ο φόβος άπ' το να έπεισοδίο... Περισσότερο ο φόβος άπ' το να εκύταζε, έλπει Τερέζα με φωνή πολύ έτρεμε. Και όταν η ύπνπρετρία διαστάνοντας έόγνη- κε Τερέζα έχκομνέλασε.

Μπορεί να είσαι ήσυχος. Θα πάη να πη σε όλη τη γειτονία ότι μ' έπυροβόλησες. Και γυρίζοντας τη φωλιά, κατέληξε: άνδρας της για να με συγχωρήσης τάς; — Θα υποβόσσης ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ κατά την έβδομάδα από 13 — 19 Σε- πτεμβρίου έχουν ως άκολουθός:

1) Διά τας ύποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 3.30 — 5.15 π.μ. του Σαββάτου (6) 8.30 — 9.30 π.μ. της Δευτέρας (8), 6 — 7 π.μ. της Τρίτης (9).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα 5 — 6 π.μ. της Παρασκευής (5), 11 — 12 μεσημ. της Δευτέρας (8).

3) Διά τα τυχερά πιν.ν.δ.α 2 — 4 π.μ. του Σαββάτου (5), 5 — 9 π.μ. της Κυριακής (7), 10 11.45 — π.μ. της Τετάρτης (10).

3) Διά την άγοράν λαχείων 6 — 7 π.μ. της Παρασκευής (5), 12 — 1 π.μ. της Πέμπτης (12).

5) Διά τα αίσθηματικά ζητήμα- τα: 2 — 3 π.μ. της Παρασκευής (5) 11.30 — 4 π.μ. της Κυρια- κής (7), 7.30 — 10 π.μ. της Τρί- τής (9) 9.30 — 11 π.μ. της Πέμ- πτης (12).

6) Διά γάμους ή άρραβώνας 3 — 4 π.μ. της Κυριακής (7), 11 — 12 μεσημ. της Τρίτης (9).

7) Διά το μέλλον σας: 9.30 — 11 π.μ. της Κυριακής (7), 11 — 12 μεσημ. της Τρίτης (9).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπα- ραίτητως να άναφέρουν: α) το έτος γεννήσεως, β) τον μήνα γ) την χρονολογία του μηνός, δ) την ήμεραν και ε) δυανόν την ώραν. ΑΙ έπιστολάι δέον να συνοδεύ- νωνται από δραχμάς 10 (δέ- κα) δια κάθε άπάντησιν, θα διευθυνώνται δε έπ'όρος το περιοδικόν «Θραυυρός» — δια τον δόκτορα Κάμα — όδός Σανταρόζα 5, Αθήνας.

Παρακαλώ τους άλληλογράφους μου, να μην άβρωνούν, γιατί είνε τόση η πληθώρα των έπιστολών που λαμβάνω, ώστε αΙ άπάντη- σεις πολλές φορές να καθυστερούν πλέον του μηνός.

Γ. ΒΗΤΑ. — Καθυστερήσεις και έμπόδια εις την εξέλιξιν της ζωής σας. Η πλήρης έξομολόγησις οραούνης ακόμη Ελίκως θα πα- ρακαμφούν όλα και θα συνάψετε ένα καλόν γάμον κατόπιν αίσθη- ματος. Όσον άφορρά το σημερινόν σας αίσθημα δεν μού γράφετε δυ- στυχώς τα στοιχεία γεννήσεως του φίλου σας. Σας παρακαλώ να μου τα στείλετε δια να σας άπαν- τήσω σαφέστερον.

ΕΛΛΗΝ Μ. — Δεν έχω όπ' ό- ψιν μου προσηγομένην έπιστολήν σας. Πισδών να μη την έλαδω εις χείρας μου. Η ζωή σας εύρί- σκεται εις μίαν κατάστασιν παγιο- ποιήσεως και ήρεμίας, από την έ- ποίαν πρέπει να έπωφεληθήτε δια να έπιτύχετε μίαν πλήρη Ικανο- ποιήσιν των έλέψεων σας. Το πρά- γμα δεν είνε ακατόρθωτον, παρ' ό- τω γεγονός ότι ο φίλος σας δυ- σκολεύεται εις μίαν τοιαύτην λύ- σιν. Είνε καλός χαρακτήρ κατά- βάθος και ένδιαφέρεται για σας με ελικρικρίαν. Είνε όμως διατα- κτικός εις τας άποφάσεις του και εις το σημείον αυτό χρειάζεται μίαν παρότρυνσιν έκ μέρους σας. Προσέξατε όμως! Δεν είνε από τους ανθρώπους που είνε δυαντόν να άνεγερών μίαν έπιμονήν έπίδρα- σιν. Διά τοδ τρόπον αυτού θα κατέληγατε εις το αντίθετον από τέλειμα. Θα ήμπορούσατε να έπι- τύχετε περισσότερα πράγματα δια της σποργής και της τυφροπότητος σας. Η τύχη των σας έγκαταλεί- ψε και θα σας σπείρη πολύ πιο ρισοδέστερον εις λίαν προσέγγε- μελόν. Το κορίτσια σας έννενηθή- κε υπό καλόν άσπεριόμον και θα εύρη ένίσχυσιν και προστασίαν και τάς την πρόδωξη της ζωής του.

ΚΙΠ — ΣΜΑΪΛΙΚ. — Εί- σθε χαρακτήρ τυφερός, αλλά πο

λύ διατακτικός. Υπάρχει κάποιος όπολογισμός εις όλα σας και μία μικροχολία εις την άντιμετώπισιν της ζωής. Δεν τολμάτε και με δυσκολίαν άποκαλύψατε από την ρουτίαν των ευηθείων και των σκέψεων την όποιαν έχετε δημιουργή- σαι. Παρ' ό το γεγονός τοδού κα- τέχουσε από άξιολόγους φιλοδελ- σς, αλλά περιμένετε ότι θα Ικανο- ποιηθώ μόνι τον χωρίς να πα- ραστή άγάλη καταβολή καμιάς προπαθείας έκ μέρους σας. Όχι πολύ έπίδεξία. Διά το σημερινόν σας αίσθημα δεν μού δίδετε τα άκριβή στοιχεία που μού χρειάζον- ται. Όπωσδήποτε, δεν άποδίδω μεγάλην σημασίαν εις αυτό. Εί- νε μιά νεανική έξάφνη, η όποια θα περσώη με τον καιρόν. Μεταβολή εις την ζωήν σας θα έπληθρ άρκε- τα θραυυτέρων. Γάμος κατόπιν α' αίσθηματος. Η ζωή σας έπεται α- πό μερικής δικαιώσεως εις την άρχην, θα σταθεροποιηθή εις Ικα- νοποιητικόν έπίπεδον. Περιπτώσιν μεγάλου ταξιδιού δεν έλέπω προς το παρόν.

ΔΥΟ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΑΚΙΑ Μ. Μ. Κ. — Και σεις έπίσης πρέπει να μού γράψετε τα στοιχεία γεννή- σεως του φίλου σας. Όπωσδήποτε, δεν παρουσιάζεται περιπτώσις συντόμου γάμου. Βραδυνη άρκετα άκμή, θα πραγματοποιήη κο- τόπιν αίσθηματος και θα Ικανοποι- ήση τους πόθους σας. Η οικονομί- κη κατάσταση θα διορθώη αίσθη- τώς και θα σας έπιτρέψη να δια- κριθήτε και να έπιβληθήτε κοινωνί- κως. Μερικά άσθενεία. Εύτυχώς όχι πολύ σοδάρ. Γενικά, θα ευνοηθήτε από την τύχην, δεν πρέ- πει όμως να διάσεθε.

ΓΙΑΝΝΗΝ Μ. Α. — Η εξέλι- ξις σας είνε βραδεία διότι δεν κα- τορθώνετε να έπωφεληθήτε από τας εύκαιρίας που σας παρουσιά- ζονται. Πολύ άδέλιος εις τον χει- ρισμόν των ύποθέσεων σας. Δεν έλέπω περιπτώσιν συντόμου μετα- λλώς. Οικονομική κατάσταση δύ- σκολος. Περιπτώσις γάμου προς το παρόν δεν έμφανίζεται. Θα νυμ- φευθήτε κατόπιν αίσθηματος, αλλά όχι συντόμως.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΝ ΔΙΑΒΟ- ΛΟΝ. — Άνήσυχος χαρακτήρ, σ' α- σταθής και έπιπόλαος. Κατέχουσε από τον πόθον να διακρίνετε ά- πό τους άλλους και είνε δυαντόν να παρουρηθή εις παντός είδους άπεριοκρίσεις δια να το έπιτύχετε. Θα έχετε πλούσιαν αίσθηματικήν ζωήν, χωρίς όμως τα αίσθηματά σας να σας συγκινούν έξ' όλοκλή- ρου. Γάμος κατόπιν συντομοκείου. Αρκέτα Ικανοποιητικός. Θα ευνοηθήτε επί- του οικονομικού πεδίου.

ΤΑΞΙ. — Η ζωή σας δεν κυ- λάει εις ένα έπίπεδον άδιατάκ- τος ήρεμίας. Διαρκώς έναντιότη- τες και περιπόλεις: Ψυχικά άνησι- χία και άμφισβητούσεις. Ζωή με- σα εις μίαν πνιγμένην άτμοσφαι- ραν. Υπάρχουν όμως άρκετά εί- νοια της τύχης για σας από τας όποιες πρέπει να φροντίσετε να έπωφεληθήτε. Γάμος κατόπιν συ- νοικείου. Θα πραγματοποιήη ύ- πό Ικανοποιητικός συνθήκας.

ΠΕΙΡΑΙΣΤΙΚΑ ΑΡΙΘΜ. 3. — Χαρακτήρ εύθιμος, αισιόδοξος, άλλ' άρκετα άσταθής. Δεν παίρνει σε τίποτε στα σοδάρ. Φιλάρε- σκος και έπιδεικτικός. Άποδέχεται μεγαλύτερον σημασίαν εις την έν- τύπωσιν που έμνηστε εις τους άλ- λους παρ' όλη την προσωπικήν σας Ικανοποίησιν. Η ζωή θα σας ευνοήση. Χρειάζεται όμως και κά- ποια μεγαλόμνη σοδάρτης έκ μέρους σας. Έμπνεται αίσθημα συμπαθείας. Ό,τι δεν μπορείτε να έπιτύχετε εις η άπώλυτος προση- λωσις εις το άτόμν σας. Ημέ- ρα Τετάρτη λίθος όπαιόν. Θα έχετε κοινωνικά έπιτυχία και θα διακριθήτε επί του κοσμικού έπι- πέδου. Οικονομική κατάσταση δύ- λισον στενόχωρος προς το παρόν. Θα ευνοηθήτε δια του χρόνου. Ά- ποφύγετε τας άπεριοκρίτους έρα- τίκας περιπέτειας. Δεν κερδίζετε τίποτε. Έτη 1945 και 1948. Ό- χι πολύ συντομος γάμος. Θα πρα- γματοποιηη κατόπιν αίσθηματος.

ΑΤΥΧΟΝ ΕΡΩΤΑ Κ. Β. — Με γαλοισήτε μίαν νεανικήν έξάφνη, που κοντεύει να την κάμειτε το μοναδικόν γεγονός της ζωής σας. Δεν είνε σωστό αυτό. Η ση- μερινή πραγματικότητα άπαιτεί άπ' όλους μας να ελέγουμε την ζωήν με περισσότερη ζωντάνια και ψω

ρίς άτόπους ρωμαντισμούς και όνειροπολήσεις. Είς την σημερινή προσηλασίαν σας έδοκε άφορήτη περιωμένη ζωή που ζήτε. Δεν μπορώ δυστυχώς να σας ένοχώ- σω άς προς το αίσθημα για το ό- ποιον μού γράφετε. Είνε κάτι από το όποιον θα έπρεπε να άπαλλάξε- ται τον εαυτόν σας. Όπωσδήποτε, δεν έλέπω καμιάν εξέλιξιν επί του σημείου αυτό. Η ζωή θα σας ευνοήση. Μην άπελπίσεσθε. Προσέχετε την ύγιειν σας που δεν είνε πολύ σταδάρ. Έπίσης να ένισχύσετε την καλαιοσθρίαν σας που ύστερεί κατά πολύ. Γάμος άκμή, όμως, άκμή. Θα πραγματοποιήη κατόπιν αίσθηματος. Μερικά όίκα- γενεαίκα περιπέτεια.

NINETAN 25 Β. Κ. 32. — Χρειάζεται να άντιμετωπίσετε την ζωήν με μεγαλύτερον δραστηριό- τητα και με την σταθεράν άποφα- σιν να έπιτύχετε. Έχετε όλα τα προσόντα γι' αυτό. Η ζωή θα σας κουράση όλίγον, άλλ' έσθε καλή άγωνίστρια και θα νικήσετε τελικά. Γάμος κατόπιν αίσθημα- τος. Είς την πραγματοποίησιν του θα προκύψουν πολλά δυσκολία. Οικονομική κατάσταση καλή. Θα βαίν διαρκώς βελτιωμένη.

Β. ΝΑΥΤΗΝ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ Β. — Ένθουσιασιν την περιπτώ- σιν σας. Σας έχω άπάντησι εις την προσηγομένην έπιστολήν σας. ΝΕΑ ΥΠΟ ΑΥΣΤΗΡΟΤΑΤΗΝ ΕΠΙΒΛΕΨΙΝ. — Η ζωή θα σας ευνοήση άρκετά και θα σας Ικα- νοποιήη τόσον επί του οικονομί- κού, όσον και επί του κοινωνικού έπίπεδου. Γάμος κατόπιν αίσθημα- τος εις νεαράν ηλικίαν. Άποφύγε- τε τας προώρους έρωτικές περιπέ- τειας. Οικονομική κατάσταση δύ- λιος δύσκολος. Θα έπανορθώη ά- μάς ταχώς. Θα είνε πολύ καλότε- ρα μετά των γάμων σας. Θα άνα- ησθετε και θα άνατηθήτε. Δεν πρέπει όμως να διάσεθε. Άρκε- ται μετακινήσεις. Οικονομία θα άποκτηση. Έτη 1944 και 1949.

ΛΙΤΣΑΝ. — Άστροπος και ά- τολμος χαρακτήρ. Μεμφώμεντοις διαρκώς. Στερεώσε της άπιστο- μής ζωτικότητας. Πρέπει να άνι- τιμετωπίσετε την ζωήν με περισ- σότερον θάρρος και αυτοπεποίθη- σιν. Ένισχύσατε την καλαιοσθρίαν σας. Πολλά έμπόδια και καθυστε- ρήσεις εις τον δρόμον σας. Δεν έλέπω περιπτώσιν συντόμου μετα- βολής. Γάμος κατόπιν συντομοκείου. Όχι πολύ συντομος. Γενικά, η όλη εξέλιξις της ζωής σας είνε βραδεία.

ΑΡΕΤΟΥΣΑΝ. — Θα εύνη- θητε περισσότερο από την άβελ- ην σας αλλά θα είχα να κάμω και σε σας τας ίδιες συστάσεις, όπως και εις έκείνην. Και σεις έπίσης θα πανδρευθήτε κατόπιν συ- νοικείου. Να προσέχετε την ύ- γειαν σας. Δεν υπάρχουν ούντο- μοι έξέλεκτες εις την ζωήν σας.

ΤΕΝΥ Χ. — Αίσθημα τάσεως και έμπνεύσεως. Μετρημένη εις έ- λα σας. Συγκρατημένη φιλοδο- ξία. Η εύνοια της τύχης ύπρη- ξε όλίγον βραδεία, αλλά θα σας αποζημιώση δι' όλας τας μέχρις τούδε έναντιότητας και καθυστερή- σεις. Θα συνάψετε καλόν γάμον κατόπιν αίσθηματος, ο όποιος θα σας άναβείσση εις άνωτέραν και νικητικήν και οικονομικήν θέσιν της σημερινής. Η ώρα της τύχης σας δεν έσπνιμε άκμή, αλλά δεν θα θραυνη επί πολύ.

Ν. 19 — Β. 12, Χαλκίδα. — Έχετε χαρακτήρα όξύν και από- τωμόν. Έρχεσθε συχνά εις ρήξιν με το περιόλλον σας και μάλι- στα δι' άσπμάντους άφορίας. Διά τον λόγον αυτόν έγκνυνω την ά- ποφασιν σας περί χωρισμού με τον συνεταίρον σας. Θα μπορείτε να έπιτύχετε καλύτερα μόνα σας. Έπαγγελματικά θα σταδιοδρομή- σετε καλώς, διότι δεν στερείσθε δραστηριότητας και πρωτοβουλίας. Θα ευνοηθήτε θραυυτέρων άρκετά επί του οικονομικού πεδίου. Προς το παρόν όμως θα άντιμετωπίσετε άρκετά δυσκολία και λόγω της κάποιας άκαταστασίας που σας δι- ακρίνει, δεν θα μπορείτε να έπι- τύχετε την άπαιτούμένην σταθερότη- τα. Θα συνάψετε γάμον κατόπιν συ- νοικείου, οικονομικός έπωφελη.

Η εύνοια σας καλή σγαικώς. Με τακνίσεις πολλές, άλλ' όχι με γάλα ταξίδια. Τα αίσθηματά δεν σας συγκινούν έξ' όλοκλήρου. ΝΤΕΚΕΤΙΒ Χ. — Άπαντα και

ταφατικώς στο πρώτο σας έρώτη- μα. Η φοιτήρις σας θα είνε έμ- μως κοπιώσης και θα δυσκολεύη- τε πολύ εις την λήψιν του πτυχίου σας. Γενικά, θα συναντήσετε πολ- λά έμπόδια και προσκόμματα εις τον δρόμον της ζωής σας, Ιδια δε κατ' τα πρώτα έτη και θα χρεία- στή να καταβάλετε σοδάρεις προ- σταθείας δια να φθάσετε εις αί- σιον τέρμα. Έχετε μίαν ροπήν προς τας περιπέτειας και τους σκολιούς δρόμους εις την έπίδω- ξιν της σταδιοδρομίας σας. Πρέ- πει να άντιβράσετε κατ' αυτής, διότι δεν θα σας είνε συμφέρο- σα. Υγεία όχι πολύ σταδάρ. Δεν πρέπει να εκτίσεσθε, ώστε να κο- πιάτε υπερμέτρος. Χ

Engcor